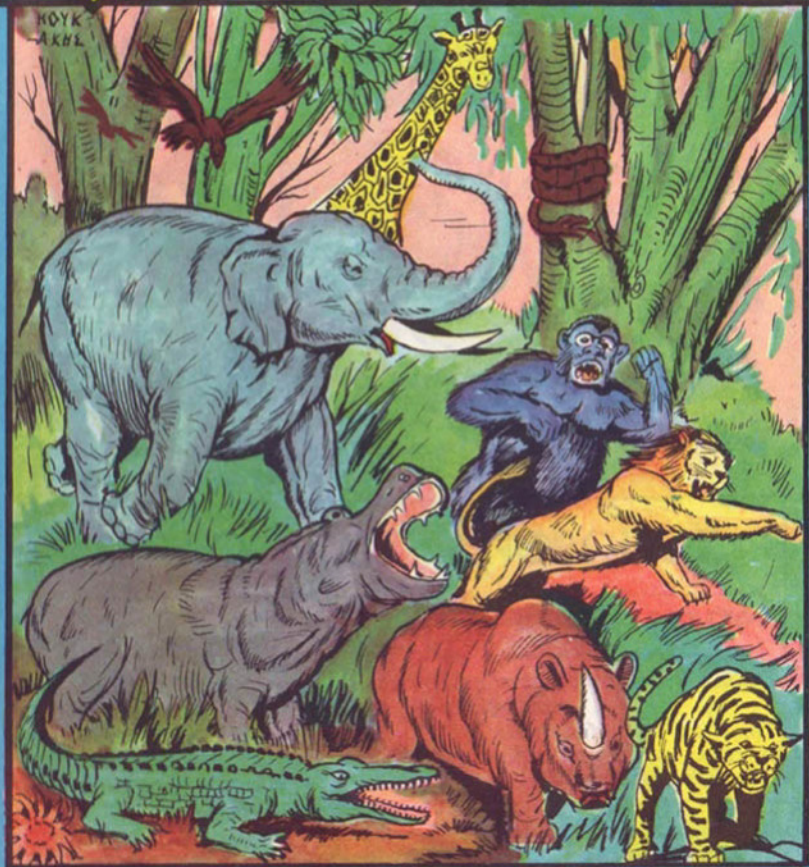

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
89

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**Ἀμέτρητοι καννίβαλοι, μὲ φιδὶ σὶα κεφάλια, κυνηγᾶνε τοὺς
τρεῖς συντρόφους, σφυρίζοντας ἀπαίσια!...**

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΣΟΥ

Παράξενα καὶ τρομακτικὰ τέρατα κάνουν ἐπιδρομὴ πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ, ποῦ θρῖσκεται μονάχη ἡ Ταταμπού.

Εἶναι οἱ Φιδάνθρωποι, ὅπως τοὺς λένε στὴ Ζούγκλα. Τὰ κορμιά τους εἶναι κορμιά φιδῶν. Καὶ τὰ κεφάλια τους,

ἀνθρώπινα κεφάλια μαύρων καννίβαλων...

Ἡ πανώρια κι ἀτρόμητη Ἑλληνίδα παλεύει ἀπεγνωσμένα μὲ τὰ φοβερά αὐτὰ Στοιχεῖα. Μὰ μονάχα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ τετραπέρατου πτερωτοῦ Πικ — ποῦ τυφλώνει τοὺς Φιδανθρώπους, κατα-

φέρνει τελικά νά σωθῇ...

...Ὡμως τὴν ἴδια στιγμή πού συνέβαιναν τὰ παραπάνω, ἄλλα τραγικά γεγονότα διαδραματίζονταν στὴ σπηλιά τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἐκεῖ πού θρίσκονται ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκαούρ.

Σ' αὐτοὺς κάνουν ἐπιδρομὴ τὰ ἐπίσης τρομακτικὰ Ἀνθρωποφίδια!

Αὐτὰ ἔχουν σώματα μαύρων καννίβαλων καὶ κεφάλια φαρμακερῶν φιδίων... Τὸ δάγκωμά τους χαρίζει φρικτὸ θάνατο!

Οἱ δυὸ γίγαντες θρίσκονται ξαφνικά περικυκλωμένοι ἀπὸ τ' ἀπαισία καὶ τρομακτικὰ αὐτὰ τέρατα. Τὰ φιδίσια κεφάλια τους σφυρίζουν δαιμονισμένα καθὼς τοὺς πλησιάζουν ἀπειλητικά.

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν δὲν δειλιάζουν βέβαια. Ὁμως καταλαβαίνουν πὼς εἶναι χαμένοι. Νοιώθουν πιά νά φθάνῃ ἡ τελευταία τους στιγμή!

Σὰν ἀντίπαλοι, δὲν εἶναι βέβαια πολλοὶ γι' αὐτούς. Οὔτε ἀπὸ δέκα δὲν πέφτουν στὸν καθένα. Θὰ μπορούσαν σίγουρα νά κτυπηθοῦν μαζί τους καὶ νά τοὺς κάνουν καλά...

Ὁμως αὐτὸ δὲν μπορεῖ νά γίνη τώρα. Γιατί τὰ Τέρατα αὐτὰ ἔχουν πάνω στοὺς ἀνθρώπωνους λαιμούς τους φιδίσια φαρμακερὰ κεφάλια... Κάποιο ἀπ' αὐτὰ θὰ καταφέρει νά ξεχύσῃ τὸ θανατερὸ φάρμακί του μέσα στὸ αἷμα τους.

Ὁ μελαψὸς καὶ ὁ λευκὸς γίγαντας μένουν ἀκίνητοι καὶ ἀναποφάσιστοι γιὰ λίγες στιγμές. Δὲν ξέρουν τί νά κάνουν...

Τέλος ὁ Ταρζάν ψιθυρίζει μὲ τρόπο στὸν Γκαούρ:

— Γρήγορα : Ἐπάνω στὰ δέντρα. Θὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ «Πράσινο μονοπάτι».*)

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ὁ μελαψὸς γίγαντας ὑπακούει τυφλὰ στὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Σέβεται, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τὴν ἡλικία του καὶ τὴν πείρα του... Ξέρει ἀκόμα πὼς εἶναι κι ἀφάνταστα πονηρός : Σοφίζεται σατανικά τεχνάσματα γιὰ νά ξεφεύγῃ κι ἀπὸ τοὺς πιὸ τρομεροὺς κινδύνους. Γιὰ νά γλυτώῃ καὶ σὲς πιὸ τραγικὲς στιγμές.

Ἔτσι ἀμέσως, καὶ σθέλτοι οἱ δυὸ ἄντρες, σκαρφαλώνουν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κοντινά τους δέντρα. Ὑστερα, πηδώντας σὰν πουλιά ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, φεύγουν γιὰ νά σωθοῦν ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ Ἀνθρωποτέρατα!

Ὁμως οἱ μαῦροι Καννίβαλοι μὲ τὰ φιδίσια κεφάλια στιγμή δὲν καθυστεροῦν. Σκαρφαλώνουν κι αὐτοὶ στὰ γύρω θεόρατα δέντρα. Καὶ φοβερὸ κυνηγητὸ ἀρχίζει πάνω σ' ἀτέλειωτα κλαδιά τους!

(*) Τὸ «Πράσινο μονοπάτι», στὴ Ζούγκλα, λέγεται ἡ ἐναέρια πορεία ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Τὰ μαῦρα Στοιχειὰ εἶναι
πολλὰ καὶ πηδᾶνε σὰν δαίμο-
νες ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο...
'Απὸ τὰ φιδίσια τους στόμα-
τα μὲ τὶς διχαλωτὲς γλῶσ-
σες, θγαίνουν ἀπαίσια διαπε-
ραστικά σφυρίγματα...

Καὶ νά: Γρήγορα φθάνουνε
τοὺς δυὸ ἀγαπημένους μας
ἥρωες... Τοὺς κυκλώνουν ἀ-
πὸ παντοῦ. Εἶναι ἀδύνατο πιά
νὰ ξεφύγουν!

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τραγυ-
κὸ ἀδιέξοδο, ὁ Γκαουρ ἀπο-
φασίζει «νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ
τὸ τομάρι του» ὅπως λένε!

Ο «ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ» ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Καὶ φωνάζει ἀμέσως στὸν
"Αρχοντα τῆς Ζούγκλας...

— "Ε, Ταρζάν! Ντρέπομαι
πιὰ νὰ φεύγω σὰν δειλὸς !
Θὰ χυθῶ πάνω τους κι ὅ,τι
εἶναι νὰ γίνῃ, ἄς γίνῃ!

"Ὁμως ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ
λευκοῦ γίγαντα, τοῦ ἀποκρί-
νεται ἐπιτακτικά:

— "Ὁχι! Μονάχα οἱ κουτοὶ
σκέπτονται σὰν κ' ἐσένα. Οἱ
ἐξυπνοὶ ξέρουν πὼς πρέπει
καὶ κάποτε νὰ ὑποχωροῦνε!

Καὶ ὁ "Αρχοντας τῆς Ζού-
γκλας θγάζει ἀμέσως τὴν

Ὁ Ταρζάν κάνει ἀμέσως κάτι ὑπέροχο! Κάτι ποὺ θὰ μπορού-
σε νὰ τὸ πληρώσῃ καὶ μὲ τὴ ζωὴ του ἀκόμα!...

τρομακτική κραυγή του :

— 'Αόοο! 'Αααάοοοοοοοοοο!

Ζητάει βοήθεια από τ' άγροί
μια και τὰ θεόρατα θεριά της
Ζούγκλας!

Καί φωνάζει πάλι στόν
Γκαούρ. :

— Φρόντιζε, μέ τό ρόπαλό
σου, νά κρατᾶς σέ απόστασι
τ' 'Ανθρωποφίδια. "Ομως
μή παλέψης μαζί τους. Κᾶ-
ποιο από αὐτά θά σέ δαγ-
κώση. Τό φαρμάκι του θά σέ
χτυπήσῃ σάν κεραυνός. Σέ
μιὰ στιγμή μονάχα, θά σω-
ριαστῇς κάτω ἄψυχο κουφά-
ρι.

Τήν ἴδια τακτική κρατάει
καί ὁ Ταρζάν : "Εχει στη-
ριχθῇ γερά σ' ἕνα ψηλὸ κλα-
δί. Καί μέ τό ἀστραφτερό μα-
χαίρι του ἐμποδίζει τὰ φοβερά
τέρατα νά πλησιάσουν!

"Ο σκοπός του εἶναι νά κερ-
δίσουν χρόνο. Μέχρι νά φθάσῃ
ἡ βοήθεια πού περιμένει.

"Ομως ἀλλοίμονο! Κανένα
θεριό ἢ ἀγρίμι δέν ἀκούγεται
πουθενά. "Ολόκληρη ἡ γύρω
ἄγρια περιοχή φαίνεται ἔρη-
μη!

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
παραξενεύεται. Πρώτη φορά
ἡ τρομακτική κραυγή του δέν
εἶχε ἀνταπόδωσι. Πρώτη φορά
δέν ἔτρεξαν τ' ἀγαπημένα
του θηρία νά τοῦ προσφέρουν
τῇ βοήθειά τους...

Μά νά: Ξαφνικά παράξενο
ποδοβολητό ζῶου φθάνει στ'
αὐτιά τῶν δύο γιγάντων. Κι'
ἀπό τήν ψηλὴ θέσι πού θρί-
σκονται ἀντικρύζουν νά πλη-
σιάξῃ μιὰ κωμικοτραγική συν-
τροφιά;

Εἶναι ὁ ψωραλέος Καθα-
ρόαιμος μέ καθάλλάρη του
τόν Ποκπίκο. Πίσω τους ἀκο-
λουθεῖ ἡ μελιστάλακτη Χου-
χού κρατώντας τήν οὐρά τοῦ
θλιβεροῦ τριπόδαρου γαϊδά-
ρου!

Μέ μιὰ καί γρήγορη ματιά
ὁ φοβερός νᾶνος ἀντιλαμβάνε-
ται τήν κατάστασι. Καταλα-
βαίνει τήν τραγικὴ θέσι πού
θρίσκονται οἱ δύο γίγαντες.
Καί παίρνει τήν ἀπόφασιν νά
τοὺς σώσῃ. Τό διαβολεμένο
μυαλό του κάνει, πολλές φυ-
ρὲς πραγματικά θαύματα!

— Τοὺς γλέπεις αὐτοὺς τοὺς
'Ανθρωποφιδάδες; ρωτᾷει αι-
γὰ τήν πυγμαία.

— Ναι, καλέ! τοῦ ἀποκρί-
νεται ἡ πορτίμουληδες
δέν εἶναι; Μὲ συγχώρεῖτε κιό-
λας!

— Τοὺς γλέπεις; τὴν ξανα-
ρωτᾷει ὁ Ποκοπίκο.

— Ναι, καλέ, σοῦ εἶπα !

— "Ε, τὸ λοιπόν, ἔμεινε τοὺς
ξαναδοῦς, νά μοῦ... τελεγρα-
φήσῃς!

— Καλέ γιατίς δέν θά τοὺς
ξαναδοῦ; Θά τοὺς σθῇσῃς μέ...
γομολάστῃς;

"Ο νᾶνος τήν ξαναρωτᾷει :

— Δέν μοῦ λές : Τὰ φίδια
τῆς Ζούγκλας πιδ ζῶο φοβοῦν
ται περισσότερο ἀπ' ὄλα;

— Τὸν ἀητό, καλέ! Ρώτη-
μα θέλει;

"Ο Ποκοπίκο ἀνοίγοντας ἀ-
μέσως τὸ στόμα του, ἀρχί-
ζει νά κράξῃ σάν τὰ φοβερά
αὐτὰ θῆρια...

— Κρρρρόου! Κρρρρρόου!

Καί τὸ ἀπίστευτο θᾶγμα γί-
νεται ἀμέσως :

Τὰ φιδίσια κεφάλια τῶν καννίβαλων σφυρίζουν τρομαγμένα. Θαρροῦν πῶς κάποιος ἀητός ἔρχεται νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ. Καὶ θέλουν νὰ φύγουν. Νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ θέζαιο θάνατο ποὺ τοὺς περιμένει...

Ὅμως τὰ κορμιά τους — ὅπως βλέπετε — δὲν εἶναι κορμιά φιδιῶν... Εἶναι σώματα μαύρων καννίβαλων. Καὶ οἱ ἀραπάδες αὐτοὶ δὲν τρομάζουν μὲ τὸ κράξιμο τοῦ «Ἀητοῦ».

Ἔτσι, ἓνας παράξενος διχασμὸς γίνεται μέσα στὸ κάθε τέρας: Τὰ φιδίσια κεφάλια θέλουν νὰ φύγουν. Τ' ἀνθρώπινα κορμιά νὰ μείνουν. Νὰ συνεχίσουν τὴν ἐπίθεσι στοὺς δυὸ γίγαντες...

Ὅτε τὰ μέν, ὅτε τὰ δὲ δείχνουν καμμιά διάθεσι νὰ ὑποχωρήσουν!

Καὶ ὁ τρομακτικὸς «αὐτοσπαραγμὸς» ἀρχίζει...

Οἱ καννίβαλοι ἀρπάζουν μὲ τὰ χέρια τὰ φιδίσια κεφάλια τους. Πασχίζουν νὰ τὰ πνίξουν. Νὰ τὰ ξεριζώσουν!

Ὅμως καὶ τὰ κεφάλια τους δὲν δείχνουν λιγώτερη κακία. Δαγκώνουν μὲ λύσσα τὰ χέρια τῶν καννίβαλων. Χύνουν στὶς φλέβες τους τὸ θανατερό φαρμάκι!

Αὐτὸ ἦτανε! Ἕνας - ἓνας οἱ ἀραπάδες θανατώνονται. Τὰ κορμιά τους σωριάζονται θαρρεῖα, κάτω ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ὁ Γκαούρ βλέπει τὸ κακο

ποῦ γίνεται. Ἡ καρδιά του πονάει γιὰ τὸ φρικτὸ θάνατο ποὺ θρίσκουν τὰ δυστυχισμένα Ἀνθρωποφίδια...

Ἡ ἀγιάτρευτη καλωσύνη τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνα, θολώνει τὸ μυαλό του. Ξεχνάει πῶς τὰ τέρατα αὐτά, λίγες στιγμὲς πρὶν, ζητοῦσαν νὰ τὸν σπαράξουν... Θέλει νὰ τὰ σώσῃ!

Καὶ νὰ: Μπροστά του, καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἓνας μαύρος καννίβαλος παλεύει μὲ τὸ φιδίσιο κεφάλι του. Ἐκεῖνο ἔχει σκύψει. Κι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τοῦ δώσῃ τὸ θανατερό δαγκώμα!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ξέρει τί κάνει: Πιᾶναι σβέλτος σ' ἓνα κοντὸ κλαδί. Καὶ σηκώνοντας τὸ ρόπαλό του κάνει νὰ κτυπήσῃ τὸ κεφάλι τοῦ φαρμακεροῦ φιδιοῦ.

Ὅμως ἐκεῖνο προφθαίνει: Τὸν δαγκώνει στὸ μπράτσο!

Ἀλλοίμονο τώρα! Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας εἶναι πιά χαμένος! Τὸ φαρμάκι γρήγορα θὰ κυκλοφορήσῃ στὶς φλέβες του. Θὰ σωριαστῇ κάτω νεκρός.

Ὁ Ταρζάν ἔχει παρακολουθήσει τὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴ θέσι ποῦ θρίσκεται. Καὶ πηδώντας σὰν τρελλὸς ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, φθάνει κοντὰ στὸν Γκαούρ. Οὐρλιάζει ἄγρια:

— Σκύβε! Ἡ καλωσύνη σου θὰ σὲ σκοτώσῃ!

Κι ἀμέσως κάνει κάτι ὑπέροχο! Κάτι ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πληρώσῃ καὶ μὲ τὴ ζωὴ του ἀκόμα:

Ἀρπάζει μὲ λαχτάρια τὸ

δαγκωμένο μπράτσο του αγαπημένου συντρόφου του. Κολάει τα χείλια του πάνω στη μικρή ματωμένη πληγή. Βυζαίνει άφοβα το θανατερό φαρμάκι του φιδιού...

Ο Γκαούρ έχει σωθῆ ἀπὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπικό, ἀκούγεται κοροϊδευτική :

— "Ἔτσι ντέ... Ἀρχίστε νὰ σωζώσαστε καὶ συναμετάξυσας! "Ὅλο τοῦ λόγου μου θὰ σὰς σώνω;!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς λιγοστοὺς κανίβαλους μὲ τὰ φιδίσια κεφάλια ποὺ φεύγουν τρομοκρατημένοι, τραβάει τὴ χατζάρα του. Καὶ σκάει ἕνα στιχάκι :

«Δὲν εἶμ' ἐγὼ κανὰς Λελὲς,
εἶμαι τρελλὸ παιδί, τζιμάνι!
Ἡ δὲ χατζάρα μου, ποὺ λές,
ἔχει καιρὸ νά... ξεθυμάνῃ!...
Κάντε λοιπὸν τὶς προσευχάρες
(σας,
γιὰ νὰ θερίσω τὶς ψυχάρες σας»

Ὅμως ξαφνικά, καινούρια περιπέτεια περιμένει τὸν ἄμοιρο νῆνο.

Τὰ πόδια του γλυστράνε ἀπὸ τὸ κλαδί ποὺ στηρίζεται. Καὶ γκρεμοσακίζεται κάτω:

— Ἀμάαν! ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωση, τρίβοντας τὰ πονεμένα πισινά του.

Κ' ἐτοιμάζεται νὰ σκάση δεύτερο στιχάκι. Μὰ δὲν προφθαίνει. Γιατί, σχεδὸν ταυτόχρονα, ἄγριο οὐρλιαχτὸ πεινασμένης τίγρης ἀντηχεῖ. Κ' ἕνα τεράστιο αἰμοθόρο θηριὸ χύνεται πρὸς τὸ μέρος του...

ΗΡΩΪΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ὁ Ποκοπικό, ποὺ βλέπει τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια του, ἀντιδρᾷ κευρανοβόλως :

Πετιέται ὀρθὸς καί, παρὰ τοὺς πόνους ποὺ νοιώθει, κάνει ἕνα πήδημα πρὸς τὰ ἐπάνω... Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἡ πεινασμένη τίγρι, ἔφθανε γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ μὲ τὰ θανατερά σαγόνια της.

Ἔτσι ὁ νῆνος σώζεται θέβαια. Μὰ, πέφτοντας ἀμέσως μετὰ τὸ πήδημα, βρίσκεται καθ'αλλάρης πάνω στὴ ράχι τοῦ φοβεροῦ θηριοῦ!

Ὁ Ποκοπικό ἀρπάζεται γερά ἀπ' τὴν προθιά τῆς τίγρης, μουρμουρίζοντας :

— Βρὲ καλῶς τὴν κυρα Φρόσω τῇ... μουστακαλοῦ! Θὰ σὲ σιγουρίσω καλὰ κ' ἐσένα!

Ἐκεῖνη στριφογυρίζει καὶ τινάζεται γιὰ νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ ράχι της τὸν ὀχληρὸν ἐπισκέπτη. Ὅμως ὁ νῆνος ἔχει γαντζωθῆ πάνω της σὰν στρεῖδι!

Ταυτόχρονα, καὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι του, ἀρχίζει νὰ τραβάῃ τὶς χοντρὲς τρίχες ποὺ τὸ θηριὸ αὐτὸ ἔχει στὰ ρουθούνια του. Ἐνῶ σιγοτραγουδάει ἡσυχος κ' εὐχαριστημένος:

«Κᾶνε κράτει, κυρὰ Φρόσω
καὶ θὰ δῆς πῶς, τάκα—τάκα,
θὰ σοῦ τήνε ξερριζώσω
τρίχα—τρίχα τῇ μουστάκα!»

Καὶ τραβῶντας, ἀρχίζει νὰ ξερριζώνῃ, μιά - μιά, τὶς τρί-

Ἡ σατανικὴ καὶ καταχθόνια γυναίκα πηγαίνει πάλι κρυφὰ νὰ συναντήσῃ τὸν τερατόμορφο μάγο Νάχρα Ντού.

χες, τοῦ μουστακιοῦ τῆς τίγρης...

Ὅμως μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θέλει νὰ μάθῃ καὶ γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ τρέφει ἀπέναντί του ἡ μελιστάλακτη Χουχού. Καί, μιά - μιά, καθὼς τραβάει τὶς τρίχες, μουρμουρίζει σοβαρὸς :

— Μ' ἀγαπεῖ... Δὲν μ' ἀγαπεῖ... Μ' ἀγαπεῖ... Δὲν μ' ἀγαπεῖ... Μ' ἀγαπεῖ... Δὲν μ' ἀγαπεῖ...

Ἡ πυγμαία ποὺ τὸν βλέπει καὶ τὸν ἀκούει, τοῦ φωνάζει γελῶντας:

— Καλὲ γιὰ μαργαρίτα τὴν πέρασες τὴ μουσούδα

τῆς, μὲ συγχωρεῖτε κιδλας !

Ἡ τίγρι στριφογυρίζει μακριασμένη τώρα. Σὰ νὰ κυνηγάῃ νὰ πιάσῃ τὴν οὐρά της.

Ὁ Ποκοπίκο τὴ λυπᾶται :

— Στάσου, κυρὰ Φρόσω μου! τῆς λέει. Ἔτσι ποὺ γυρνᾷς σὰ σβούρα δὲν θὰ τὴν πιάσῃς ποτέ. Περίμενε, τὸ λοιπόν, νὰ σὲ δώσω τοῦ λόγου μου!

Ἀμέσως, καὶ γυρίζοντας, καθαλλάει ἀνάποδα στὴ ράχι τοῦ θηριοῦ. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του ἀρπάζει τὴν οὐρά του. Μὲ τὸ δεξιὸ σηκώνει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του, καί :

— Χράπ!

Τὴν κόβει πέρα γιὰ πέρα !
 Ὑστερα, ξαναγουρίζοντας
 πάνω στὴ ράχι τῆς κολοθῆς
 τίγρης, τὴ θάζει στὸ στόμα
 τῆς. Καὶ σκαρώνοντας ἕνα
 ἄλλο, φρέσκο — φρέσκο, στι-
 χάκι του, τῆς τὸ τραγουδάει
 δυνατὰ καὶ φάλτσα :

«Σοῦ τῶχω 'πεὶ πολλές φορές:
 ἐγὼ δὲν λέω καλαμπούρια!
 Καὶ τῶν θεριῶνε τὶς οὐρές,
 χράπ—χρούπ, τὶς κόβω σὰν ἀγ-
 γούρια!»

... ..

Ὁ Ποκοπίκο κάνει ἀμέτρη-
 τες ἀκόμα λαχτάρες στὸ πει-
 νασμένο θεριό... Ὡσπου τέ-
 λος, χάνοντας κ' ἐκεῖνο τὴν ὑ-
 πομονή του, τὸ θάζει στὰ πό-
 δια... Ἀρχίζει νὰ τρέχη μὲ
 ἀφάνταστη ταχύτητα, παρα-
 σέρνοντας μαζί καὶ τὸν ἀνεπι-
 θύμητο καθαλλάρη...

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρα-
 κλας τὰ χάνει τώρα. Καὶ,
 τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του,
 θερμοπααρακαλάει τὴν τίγρι :

— Ἀμάν, ἀδερφοῦλα μου,
 μ' ἔκαψες! Κάνε στάσι νά...
 κατέλθω!

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὁμως! Τὸ
 θεριὸ τρέχει σὰν τρελλὸ νὰ
 σωθῇ...

Κι ὁ ἄμοιρος Ποκοπίκο ἀ-
 ναγκάζεται νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ
 ράχι του. Γκρεμοτσακίζεται
 κάτω. Κουτροβαλάει σὰν
 καρπούζι στὸν κατήφορο...

Ὡσπου τέλος σταματάει
 κάποτε. Ξανατρίβει, βογγῶν-
 τας ἀπὸ τοὺς πόνους τὰ πσι-
 νά του. Ἀλλὰ καμαρώνει καὶ

γιὰ τὸ κατόρθωμα ποὺ ἔκανε.
 Καὶ μουρμουρίζει, μὲ περηφά-
 νεια, στὸν ἑαυτό του :

— Πολὺ σέ γουστάρω, ἀδερ
 φέ μου! Μὰ πάρα πολὺ σέ
 γουστάρω! Ὡωωχχχ! Ὡω-
 ωωχχχ!

Στὸ μεταξὺ φθάνει τρέχον-
 τας κοντά του κ' ἡ Χουχού.

— Καλὲ μήπως μοῦ χτύπη-
 σες, χρυσό μου, ποὺ τρομάρα
 νὰ σοῦρθη, τὸν ρωτᾷ.

Καὶ προσθέτει μὲ συμπό-
 νια :

— Καλὲ τί θέλεις νὰ σοῦ
 κάνω, γιὰ νὰ μὴ πονᾷς;

Ὁ Ποκοπίκο τῆς ἀποκρίνε-
 ται ἀγέρωχα :

— Ἐντρίθες στά... καπού-
 λια!

ΤΖΕΪ'Ν ΚΑΙ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ

Ἀργά, τὴν ἴδια νύκτα, μιὰ
 γυναικεία σκιά φθάνει στὰ
 χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Να-
 οῦ τῶν Ἰθαγενῶν. Προχωρεῖ
 στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα τῆς θα-
 θειᾶς καταπακτῆς. Κι' ἀρχί-
 ζει νὰ κατεβαίνει τ' ἀμέτρητα
 χωματένια σκαλοπάτια...

Τέλος φθάνει στὴν ὑπόγεια
 τρομακτικὴ κατακόμβη μὲ
 τὶς νεκροκεφαλές, τὰ κόκκα-
 λα, τὰ θαλασμομένα φίδια,
 τὶς νυχτερίδες καὶ τοὺς σκρο-
 πιούς.

Ὁ τερατόμορφος καὶ μονό-
 φθαλμος Νάχρα Ντού, ὑπο-
 δέχεται μὲ θυμὸ τὴν ἐπισκέ-
 πτριά του :

— Μὲ γέλασες, Τζέϊν!
 τῆς λέει. Θυμᾶσαι πῶς μὲ κα-
 τάφερες νὰ σοῦ δώσω τὸ

«Μαῦρο κερί», τὸ «Φιδίσιο κέρατο» καὶ τὴ θαλασσωμένη «Καρδιά ἀηδονιοῦ» : Εἶχες ὑποσχεθῇ νὰ μοῦ κάνης ἐδῶ συντροφιά. Νὰ μὲ φροντίζης καὶ νὰ μὲ περιποιέσαι... Ὁμῶς ἐσὺ ἔχεις τόσες μέρες κι ἄλλες τόσες νύχτες νὰ φανῇς ἐδῶ!

Ἡ ἄλλοτε Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας γονατίζει ἱκετευτικά μπροστά του :

— Συχώρεσέ με, παντοδύναμε Μάγο! τοῦ ψιθυρίζει μὲ συντριβή. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ ἔλθω, ὅπως εἶχα ὑποσχεθῇ. Ὁμῶς κάτι πάντα τύχαινε γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ... Μὰ νὰ πού κατάφερα τώρα νὰ ῥθῶ κοντά σου! Καὶ θὰ ἔρχομαι συχνὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα. Φθάνει κ' ἐσὺ νὰ μοῦ...

Ὁ Νάχρα Ντοῦ καταλαβαίνει καὶ τὴ διακόπτει :

— Καινούρια χάρι ἦρθες νὰ μοῦ ζητήσης πάλι ;

— Ναί, καλέ μου ἄνθρωπε! τοῦ ἀποκρίνεται μὲ εἰλικρίνεια. Μιὰ χάρι θέλω ἀκόμα. Καί, ποτὲ ἄλλοτε, δὲν θὰ σοῦ ξαναζητήσω τίποτα!

Ὁ μονόφθαλμος μάγος παρὰξευεύεται :

— Ὡστε δὲν σοῦφτασαν λοιπὸν τόσες μαγικὲς ἱκανότητες πὺ σοῦ ἔδωσα ; Ὅταν μυρίσης τὸ «Μαῦρο κερί» γίνεσαι ἀόρατη. Κι ὅταν τ' ἀκουμπήσης στὴ γλῶσσα σου ξαναγίνεσαι ὀρατή ! Ὅταν ὀαγκώσης τὸ «Φιδίσιο κέρατο» μπορεῖς νὰ παίρνεις ὅποιαδήποτε γυναικεῖα μορφή θέλεις!

Καὶ μὲ τὴ θαλασσωμένη «Καρδιά τοῦ Ἀηδονιοῦ» μπορεῖς νὰ κάνης δλοὺς τοὺς ἄντρες — νέους καὶ γέρους — νὰ ξετρελλαίνονται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα! Τί ἄλλο, λοιπὸν, μπορεῖ νὰ θέλῃς, ἀφοῦ ἔχεις ὅλ' αὐτά;

Ἡ σατανικὴ καὶ καταχθόνια Τζέιν, τοῦ ἐξηγεῖ :

— Καλὰ εἶναι ὅλ' αὐτά! Ὁμῶς μὲ τὰ θεριά τῆς Ζούγκλας δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα ! Αὐτὴ τὴ μεγάλη χάρι ἦρθα νὰ σου ζητήσω...

Ὁ Νάχρα Ντοῦ σκαλίζοντας τ' ἀμέτρητα μαγικά σύνεργά του, ξεχωρίζει ἓνα μικροσκοπικὸ πηλινό θαζάκι. Τῆς τὸ προσφέρει :

— Ὅριστε... Βάλε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀρώμα στὸ κορμί σου, τῆς λέει. Καὶ κανένα θεριὸ πιά — ὅσο πεινασμένο κι ἂν εἶναι — δὲν θὰ σὲ πλησιάσῃ...

Ἡ ἄλλοτε συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν δὲν ἀπλώνει τὸ χέρι τῆς νὰ τὸ πάρῃ :

— Δὲν μοῦ χρειάζεται, τοῦ ἀποκρίνεται ψυχρά; σὰ νὰ τὴν εἶχε προσβάλει.

Ὁ Μάγος τὴν κυττάζει χαμένα :

— Μὰ τώρα δὲν εἶπες ...

— Ὅχι! Τὰ θεριά τῆς Ζούγκλας δὲν τὰ φοβᾶμαι. Ἀς εἶναι καλὰ ἡ ἀτρόμητη καρδιά μου καὶ τοῦτο τὸ κοφτερὸ μαχαίρι ποὺ κρέμεται στὴ ζώνη μου !

— Τότε; Ποιὰ εἶναι ἡ χάρι ποὺ μοῦ ζητᾷς;

Ἡ Τζέιν χαμογελάει παρακλητικά πάλι :

— Θέλω νά μπορῶ νά μιλάω στὰ θεριά καί στ' ἀγρίμια. Θέλω νά μπορῶ νά τα διατάξω. Καί νά ἐκτελοῦν τυφλά κάθε μου διαταγή! Κατάλαβες τώρα;

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΩΝ ΘΕΡΙΩΝ

‘Ο Νάχρα Ντου ἀπορεῖ :

— Γιατί; Ποιός εἶν' ὁ λόγος πού θέλεις νά διατάξης τὰ θεριά;

‘Η Τζέιν τοῦ ἀποκρίνεται κομπιάζοντας :

— Γιά... Γιά νά κάνουν ἐκεῖνα αὐτό πού δὲν θαστάει ἡ καρδιά μου νά κάνω ἐγώ!

— Τί;

‘Η πανέμορφη ξανθειὰ γυναῖκα πλησιάζει καί τὸν φιλάει στὸ μάγουλο :

— Μὴ μὲ ρωτᾷς, καλέ μου φίλε. Ντρέπομαι νά σοῦ ὁμολογήσω τὴν ἄδυναμί μου ! Μόνο βοήθησέ με. Κἄνε μου αὐτὴ τὴν τελευταία χάρι πού σοῦ ζητάω!

‘Ο μονόφθαλμος Μάγος καταλαβαίνει :

— Ὡστε δὲν θαστάει ἡ καρδιά σου νά σκοτώσης ἐσὺ τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαούρ καί τὴν Ταταμπού;

‘Η Τζέιν χαμηλώνει τὸ κεφάλι της σὰ νὰ ὁμολογή...

‘Ο Νάχρα Ντου μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος καί θαθεῖα συλλογισμένος. Τέλος ξανασκαλίζει τὰ μαγικά του σύνεργα. Ξεχωρίζει ἀπ' αὐτὰ τὸ δόντι ἐνὸς προϊστορικοῦ Δεινόσαυρου :

— Πᾶρ' το! τῆς λέει. Ὅσο

τὸ κρατᾷς ἐπάνω σου, θά μπορῆς νά μιλάς καί νά σὲ καταλαβαίνουνε τὰ θεριά καί τ' ἀγρίμια τῆς Ζούγκλας. Καί θά κάνουν πάντοτε αὐτό πού θά τὰ διατάξης...

Σὲ λίγο, καί πολὺ πρὶν ἀκόμα ξημερώσει, ἡ κακιὰ Τζέιν θάζει σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιο ἐξοντώσεως, πού δὲν ἔχει τὸ ψυχικὸ κουράγιο νά πραγματοποιήσῃ μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ χέρια...

Καί νὰ τί κάνει :

Φέρνει, πρῶτα - πρῶτα, στὰ ρουθούνια της καί μυρίζει τὸ μικρὸ κομματάκι τοῦ μαγικοῦ «Μαύρου κεριού» πού τῆς εἶχε δώσει ὁ παντοδύναμος Μάγος. Καί πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς, γίνεται ἀόρατη!

Ἔτσι, ἀρχίζει νά γυρίζῃ τίς πιδ ἀγριεὲς περιοχὰς τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγκλας. Καί - ἀόρατη καθὼς εἶναι - νά ξεφωνίζει διατακτικὰ :

— Λιοντάρια, τίγρις, πάνθηρες κι' ὅλα ἐσεῖς τὰ θεριά κι ἀγρίμια, ἐπληστεεεεεεεεεε ! Ἐγὼ ὁ Δεινόσαυρος, τὸ μεγαλύτερο θερίδ τοῦ Κόσμου, σᾶς προστάζωωωωωωωωω : Μαζευτῆτε ὅλα στὸ ξέφωτο τῆς Μεγάλης Πηγῆς. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσωωωωωωωωω !

Ἔτσι καί γίνεται...

Μέχρι τὰ ξημερώματα, ἀμέτρητα λιοντάρια, τίγρις, πάνθηρες, ὕαινες, ἐλέφαντες, ρινώκεροι ἀρκοῦδες κροκόδειλοι φῆβια, ὄρνια καί κάθε λογῆς θεριά κι ἀγρίμια, ἔχουν συγκεντρωθῇ στὴν περιοχὴ τῆς

Μεγάλης Πηγής.

— 'Η Τζέιν — άόρατη πάντα — τρυπώνει ανάμεσά τους κι άρχίζει νά τούς μιλάη...

— 'Ο Ταρζάν, ό Γκαούρ κ' οί συντρόφοι τους, έχουν πάρει την άπόφαςι νά καθαρίσουν τη Ζούγκλα από σās! "Έχουν στείλει άραπάδες κάτω στο μακρινό Μεγάλο Λιμάνι γιά νά τούς φέρουν πολλά θανάτερά όπλα πού ξερινάνε κρότο, φωτιά και σίδερο! Μē αὐτά τά φοβερά σύνεργα δέν θ' αφήσουν κανένα από σās ζώντανό! Θά σās σκοτώσουν όλα, γιά νά μείνουν αὐτοί, μονάχοι κι άνενόχλητοι, έδῶ

στη Ζούγκλα!

Τά θεριά και τ' άγρίμια πού άκούνε και καταλαβαίνουν τά λόγια της άόρατης Τζέιν, μουγγρίζουν άγρια τώρα. 'Ενῶ εκείνη συνεχίζει:

— 'Εμπρός λοιπόν! Τρεχάτε άμέσως στη Σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας. Και σπαράχτε με τά νύχια και τά δόντια σας όσους θρίσκοντ' εκεί...

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤΙΟΝ ΑΕΡΑ !

Τά θεριά και τ' άγρίμια ξεκινάνε άμέσως, ούρλιάζοντας,

"Ας φύγουμε άπ' αὐτή τη σπηλιά! ψιθυρίζει ή Ταταμπού. Θαρρώ πώς είναι στοιχειωμένη!

κατά τη δύσι. Βιάζονται νά φθάσουν στη σπηλιά των «Κακούργων». Νά τούς τιμωρήσουν προκαταβολικά γιά τὸ κακό πού θέλουν νά τούς κάνουν...

Ἡ πανέμορφη ξανθειά γυναίκα τ' ἀκολουθεῖ, τρίβοντας τὰ χέρια της χαρούμενη. Σὲ λίγο κανέννας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού μισεῖ, δὲν θὰ βρίσκεται πιά ζωντανός!

Ἀκόμα καὶ ὁ ἐλέφαντας Σὸμ καὶ οἱ μαϊμουδίτσες Βάτ καὶ Ταίτα, βρίσκονται ἀνάμεσα στοὺς «Ἐπαναστάτες». Τρέχουν μαζί τους...

Μονάχα ὁ Πίκ, τὸ μεγαλόσωμο καὶ τετραπέρατο κοράκι, δὲν φτερουγίζει μαζί μὲ τ' ἄλλα ἐξαγριωμένα ζῶα... Ἡ ἀγάπη του γιά τὸν Γκαούρ, τὴν Ταταμπού καὶ τὸν Ταρζάν εἶναι τόσο, πού θὰ προτιμοῦσε νά πεθάνη αὐτός, παρά νά τοὺς κάνει κακό!

... Τέλος, τὰ θηρία, τ' ἀγρίμια, τὰ ἔρπετά καὶ τὰ ὄρνια, φθάνουν κάποτε στὴ Σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὴν περικυκλώνουν μουγγρίζοντας σφυρίζοντας καὶ κρίζοντας μὲ λύσσα καὶ μανία! Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού πού βρίσκοντ' ἐκεῖ, ταμπουρώνονται ἀμέσως μέσα. Βλέπουν πῶς εἶναι ἀδύνατο νά τὰ θγάλουν πέρα μαζί τους...

Ὅμως ἀπὸ τὶς στενὲς χαράμαδες τῆς ἀμπάρας πού κλείνει τὴ σπηλιά, τρυπώνουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μικρόσωμα φίδια. Ἔτσι οἱ δυὸ γίγαντες

καὶ ἡ μελαψὴ γυναίκα, ἀναγκάζονται νά ξαναθγοῦν ἔξω. Θέλουν τώρα στὸ φευγιδὸ νά ζητήσουν τὴ σωτηρία τους...

Ὅμως πρῶτα τὰ λιοντάρια καὶ οἱ τίγρες χύνονται πάνω τους. Καὶ μαζί τοὺς ἀμέσως κι ὅλα τ' ἄλλα θηρία, ἀγρίμια, ἔρπετά καὶ ὄρνια!

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμπού δὲν εἶχαν ποτὲ ἄλλοτε θρεθῇ σὲ πιο δύσκολη καὶ τραγικὴ θέσι!

Τὸ μόνο πού θὰ μπορούσε ἴσως νά τοὺς σώσει, εἶναι τὰ χορτόχοινα. Αὐτὰ πού κρέμονται ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν γιγάντιων αἰωνόβιων δέντρων!

Καὶ νά: Σὰν ἀπὸ σύνθημα, ἀρπάζονται ἀμέσως κ' οἱ τρεῖς ἀπ' τὶς ἄκρες τους. Αἰωροῦνται στὸ κενό. Μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα τινάζονται ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο!

Θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς ἔχουν φεροῦγες! Πῶς πετᾶνε στὸν ἄέρα!

Τὰ θηρία καὶ τ' ἀγρίμια χύνονται ξωπίσω τους. Τρέχουν ἀπὸ κάτω μὲ σηκωμένα τὰ κεφάλια. Τοὺς κυνηγᾶνε...

Ὅμως τίποτα δὲν μποροῦν νά κάνουν... Ἀφοῦ κι αὐτὰ τὰ ὄρνια δὲν καταφέρνουν νά τοὺς φθάσουν!

ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΑΝΘΗΡΑ

Πιο γρήγορ' ἀπ' τοὺς τρεῖς τοὺς τρέχει ἡ Ταταμπού. Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα εἶναι ἀφθαστὴ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς πορείας. Κανέννας δὲν μπορεῖ νά τὴ φθάσει...

“Όμως αλλοίμονο!

Σε μία στιγμή οι ιδρωμένες πιαλάντες της γλυστρούν και ξεφεύγουν από κάποιο χορτόσχοινο. Γκρεμίζεται κάτω. Άνάμεσα στα μανιασμένα θέρια που τους παρακολουθούν.

Ένας μαύρος πάνθηρας που βρίσκεται στα χαμηλά κλαδιά κάποιου δέντρου, κάνει άμέσως ένα τρομερό πήδημα. Πέφτει σάν όρνιο πάνω στην άμοιρη Έλληνίδα.

Μά ή Ταταμπού, αφάνταστα ψύχραιμη καθώς είναι, δεν τὰ χάνει. Τραβάει σβέλτη τὸ μαχαίρι της. Καί προφθαίνει νά κτυπήσει στὸν ἀέρα τὸ θηρίο. Καρφώνει τὴ λάμα στὴν καρδιά του. Καταφέρνει νά σωθῇ ἀπὸ τὰ θανατερὰ νύχια καὶ δόντια του...

“Όμως γύρω της βρίσκεται κυκλωμένη ἀπὸ ἀμέτρητα ἄλλα θηρία. Πού εἶναι ἔτοιμα κι αὐτὰ νά τῆς ἐπιτεθοῦν. Νά τὴν κάνουν ἀμέτρητα κομματάκια!

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Γκαούρ γλυστρᾶνε τρομαγμένοι ἀπὸ τὰ χορτόσχοινα. Φθάνουν ἀλαφιασμένοι κάτω. Καί μέ τρελλό θάρρος τρέχουν πρὸς τὴ μελαψὴ γυναῖκα. Νά τὴ σώσουν!

Ὁ κίνδυνος ποὺ πρόκειται ν’ ἀντιμετωπίσουν εἶναι τρομακτικός! Αὐτὸ ποὺ ζητοῦν νά κάνουν εἶναι σωστὴ αὐτοκτονία!

Καί νά: Τὰ μανιασμένα θέρια χύνονται τώρα πάνω καὶ στοὺς τρεῖς συντρόφους. Φοβερὴ καὶ τρομερὴ μάχη ἀρχίζει...

“Όμως ὁ Γκαούρ δὲν εἶναι μονάχα καλός. Εἶναι κ’ ἔξυπνος. “Ετσι καταλαβαίνει πὼς κάποια ξένη δύναμι υπέρχνει τὰ θηρία καταπάνω τους...

Ἡ ἑλληνικὴ καρδιά του σπαράζει νά βλέπῃ τὸ φοβερό μακελειὸ ποὺ γίνεται. Καὶ φωνάζει στοὺς συντρόφους του :

— “Ας πιαστοῦμε πάλι ἀπὸ τὰ χορτόσχοινα. “Ας ξαναφύγουμε... Εἶναι ἄδικο κι ἀνάνδρο νὰ σκοτώνουμε τὰ ζῶα!

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως!

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμπού ἔχουν μεθύσει πιά στὸ αἷμα!

Μὰ κι ἂν ἀκόμα ἤθελαν, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ φύγουν. Τὰ θηρία καὶ τ’ ἀγρίμια ἔχουν κάνει ἕνα ἀδιαπέραστο τεῖχος γύρω τους... Μέσα στὸν ἴδιο κλοιὸ βρίσκεται τώρα κι ὁ Γκαούρ. Ἀδύνατο πιά κι αὐτὸς νὰ ξεφύγῃ!

Μὰ ἡ θέσι τους γίνεται ξαφνικά ἀφάνταστα τραγικὴ : Ἡ Βάτ καὶ ἡ Τσίτα τοὺς κάνουν ὑποულὴ ἐπίθεσι ἀπὸ πίσω. Κολλᾶνε σάν στρεῖδια στὶς ράχες τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Ταρζάν. Μὲ τὶς παλάμες τους τοὺς κλείνουν τὰ μάτια. Τοὺς ἐμποδίζουν νὰ βλέπουν...

Ταυτόχρονα κι ὁ γιγαντώσιμος ἐλέφαντας Σόμ, τρέχει — ποδοπατώντας τὰ θηρία — πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκονται. Πασχίζει νὰ τοὺς ἀρπάξῃ στὴν τεράστια προδοσκίδα του. Νά τοὺς κτυπήσῃ μὲ ὀρμὴ κάτω. Νά τοὺς σκοτώσῃ!

Τραγικὴ στιγμή! “Ανθρωποι καὶ ζῶα ἔχουν γίνῃ ἕνα θανατερὸ καὶ ματωμένο κου-

θάρι. Τὰ οὐρλιαχτά τῶν θεριῶν σκεπάζουν τὶς πονεμένες κραυγές τῶν τριῶν ἀνθρώπων!

Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ δυὸ γίγαντες καὶ ἡ μελαψὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» εἶναι ἀδύνατο νὰ γλυτώσουν!

Λίγες στιγμές ἀκόμα καὶ δὲν θὰ ἔχουν ἀπομείνει ἀπ' αὐτοὺς οὔτε τὰ κόκκαλά τους!

Μονάχα ὁ Πικ δὲν φαίνεται πουθενά! Ποῦ νὰ θρίσκειται ἄραγε; Τί πρόκειται νὰ κάνῃ, αὐτὴ τὴ φορὰ, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀγαπημένους φίλους του;

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΥ

Καὶ νά: Ξαφνικά οἱ μαῦρες ἀεικίνητες φτεροῦγες τοῦ παρουσιάζονται στὸν οὐρανό. Χαμηλώνει κρᾶζοντας χαρούμενα καὶ θριαμβευτικά!

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο...

Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή, στὸ μέρος ποῦ γίνεται τὸ κακό, φθάνει ἀλαφιασμένος καὶ οὐρλιάζοντας ἀπαίσια ὁ τρομακτικὸς Μποχάρ!

Τὸ τετραπέρατο κοράκι εἶχε ψάξει ὀλόκληρὴ τὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ τὸν βρῇ. Ὑστερὰ, μὲ ἐκφραστικὰ κραξίματα, κατάφερε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ, πὼς κάτι τρομερὸ γινόταν...

"Ετοι, ἀκολουθώντας τον, φθάνει τώρα ἐκεῖ!

Ὁ ἀδάμαστος Τερατάνθρωπος ἔχει στὸ θάθος τοῦ καλῆ ψυχῆ. Μὲ ἀφάνταστη φρίκη ἀντικρύζει τὴ συμφορὰ ποῦ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ γί-

νῃ : Τὰ μαγιασμένα θεριά θὰ σπαράξιυνε τοὺς τρεῖς δυστυχισμένους συντρόφους...

Καὶ δὲν ἀφήνει στιγμή νὰ χαθῇ...

Ἀμέσως, καὶ ἀκράτητος σὰν σίφουνας, χύνεται πάνω στὰ θεριά, στ' ἀγρίμια, στὰ ἔρπετά καὶ στὰ ὄρνια!

"Ἄλλα ποδοπατάει... "Ἄλλα σχίζει στὰ δυὸ, ἀρπάζοντας τὰ ἀπὸ τὰ πισινὰ τοὺς ποδάρια... "Ἄλλα πνίγει... "Ἄλλα κτυπάει μὲ ὀρμὴ κάτω καὶ τὰ σκοτώνει!

"Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κατὰ ἀναπάντεχο γίνεται. Ὁ θριαμβευτὴς Μποχάρ θγάζει ξαφνικά ἓνα πονεμένο θογγητό. Καὶ σωριάζεται θαρὺς κι' ἀναίσθητος κάτω...

Τί νὰ εἶχε συμβῇ ἄραγε ;

"Ἦταν ἡ Τζέιν! Μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Τερατάνθρωπου εἶδε τὸ ἐγκληματικὸ τῆς σχέδιο νὰ ναυαγῇ... Καί, ἄόρατη καθὼς ἦταν, σκαρφάλωσε σθέλητὴ πάνω στὸ τεράστιο κορμί του. Τὸν κτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι τῆς στὸ κεφάλι!

Αὐτὸ ἦτανε !

Τὰ τρομοκρατημένα θεριά— ὅσα εἶχαν ἀπομείνει ζωντανὰ ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ τρομεροῦ Μποχάρ — ξεθαρρεύουν τώρα. Καὶ ξαναχύνονται μὲ πιότερη λύσσα καὶ μανία στοὺς τρεῖς δυστυχισμένους συντρόφους...

Οἱ ἥρωές μας δὲν χάνουν στιγμή. Μὲ ὑπεράνθρωπα πηδήματα ἀρπάζονται πάλι ἀπὸ τὰ κρεμασμένα χορτόσχοινα. Καὶ τὸ ἐναέριο τρέξιμο ξαναρχίζει... Συνεχίζεται γιὰ

πολλή ώρα ακόμα...

Τὰ θεριά τὸς ἀκολουθοῦν ἀπὸ κάτω... Καὶ ὁ Πικ ἀπὸ ψηλά, κρᾶζοντας τὴν ἀνή-
συχος!

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμποῦ διασχίζουν τὴ Ζού-
γκλα μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα.
"Εἶσι, καταφέρνουν νὰ ξεπερά-
σουν κάπως τὰ θεριά πού
τοὺς κυνηγᾶνε...

"Ὁμως ἡ ἀπεγνωσμένη αὐ-
τὴ προσπάθεια, τοὺς κουράζει.
Νοιώθουν τὴν ἀνάγκη νὰ στα-
θοῦν. Νὰ ξεποστᾶσουν...

Μέχρι πού νὰ τοὺς φθά-
σουν τὰ θηρία ἔχουν μερικές
στιγμές καιρὸ. Θὰ τοὺς εἶναι
ἀρκετὲς γιὰ νὰ συνέλθουν.

Καὶ νὰ: Ἀφήνονται ἀμέ-
σως νὰ γλυστρήσουν ἀπὸ τὰ
χορτόσχοινα. Πέφτουν κάτω
κατατσακισμένοι κι ἀνήμπο-
ροι. Παίρνουν θάθειες καὶ
γρήγορες ἀνάσες!

ΑΟΡΑΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

"Ὁμως οἱ λιγοστὲς αὐτὲς
στιγμές περνᾶνε γρήγορα. Τὰ
οὐρλιαχτὰ τῶν μανιασμένων
θεριῶν πού τοὺς ἀκολουθοῦν,
ξανακούγονται πάλι, πολὺ --
πολύ, κοντὰ τους...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι δὲν ἔ-
χουν προφθάσει νὰ ξεποστᾶ-
σουν. Κ' ἐτοιμάζονται πάλι νὰ
ξεναπιαστοῦν ἀπὸ τὰ χορτό-
σχοινα. Νὰ συνεχίσουν τὸ ἐ-
ναέριο καὶ μαρτυρικὸ φευγιό
τους!

"Ὁμως ὄχι! Ξαφνικὰ τὸ
σκοτεινὸ ἀνοιγμα μιᾶς σπη-
λιάς πού θρίσκειται κάπου ἔ-

κεῖ κοντὰ, τραβάει τὴν προ-
σοχή τους.

Πρῶτὴ φορὰ ἀντικρύζουν τὴ
σπηλιά αὐτή. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν
εἶχε τύχει νὰ περάσουν ἀπὸ
τὴν ἐρημικὴ τούτῃ περιοχὴ...

"Εἶσι, ἀλλάζουν ἀμέσως
ἀπόφασιν. Κι ἀντὶ νὰ συνεχί-
σουν τὸ ἐναέριο ταξίδι τους,
τρυπώνουν γρήγορα καὶ κρύ-
βονται μέσα σ' αὐτήν.

Τὰ μανιασμένα θεριά φθά-
νουν σὲ λίγες στιγμές, μὰ
δὲν τοὺς βλέπουν. Προσπερνᾶ-
νε τὴ σπηλιά χωρὶς καθόλου
νὰ σταματήσουν...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἔχουν
σωθῆ, κι αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀπὸ
θέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο...

"Εἶσι, μένουν ἀτέλειωτες
ῥοες στὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ
τῆς ἀγνώσης αὐτῆς σπηλιάς.
Περιμένουν νὰ θραυδάσῃ...
Τότε μονάχα λογαριάζουν νὰ
θγοῦν. Νὰ τραβήξουν γιὰ τὸ
θεόρατο πέτρινο θουνό. Νὰ
ταμπουρωθοῦν ἐπὶ τὴν περήφανη
κι ἀπάτητὴ κορφή του.

Ξαφνικὰ στὸ ἀνοιγμα τῆς
σπηλιάς ἀκοῦνε παράξενο θό-
ρυθο. Σὰν ἀνάλαφρο ποδο-
βολητὸ ἀνθρώπου πού μπαί-
νει μέσα.

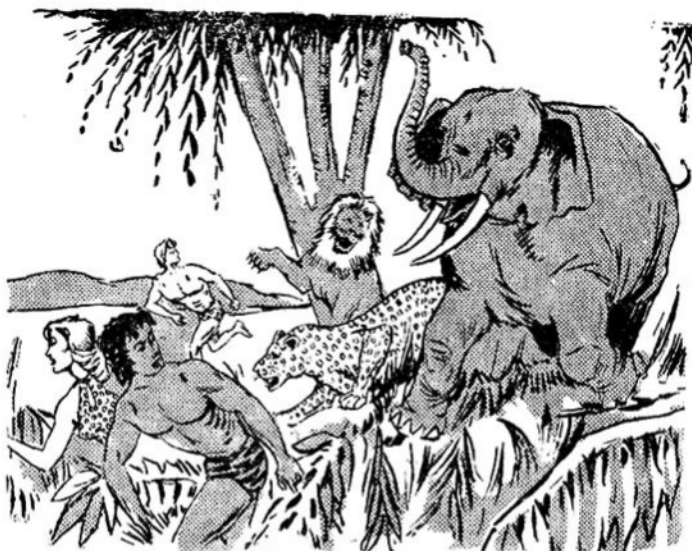
Μὲ ὀρθάνοιχτα κι ἀνήσυχα
μάτια κυττάζουν. Δὲν βλέπουν
τίποτα. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς
σπηλιάς κανένας δὲν φάνηκε
νὰ μῆπκε...

"Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ δυνατὰ
καὶ ἄγρια:

— Ποιὸς εἶναι;

Καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρ-
νει...

"Ὁ Γκαούρ προχωρεῖ μπου-

Τὰ ἐπαναστατημένα θεριά κυνηγᾶνε μὲ μανία καὶ λύσσα τοὺς
δυὸ γίγαντες καὶ τὴ μελαψὴ γυναῖκα...

σουλῶντας μὲ τὰ τέσσερα.
Φθάνει στὸ ἀνοιγμα. Βγάζει
ἐξω, σὰν χελῶνα, τὸ κεφάλι
του. Κυττάζει δεξιὰ κι ἀριστε-
ρά. Τίποτα δὲν ἀντικρύζει
κι αὐτός...

Εἶναι σούρουπο πιά... Ὁ
ἥλιος ἔχει γείρει πίσω ἀπὸ τὰ
μακρινὰ γαλάζια θουνὰ τῆς
δύσης...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, μὲ
τὰ τέσσερα πάλι, ξαναγυρίζει
κοντὰ στοὺς συντρόφους του.
Ψιθυρίζει χαμένα :

— Παράξενο! Κι ὅμως ἀ-
κούσαμε καθαρά τὸ ποδοβο-
λητ. Σὰν κάποιος ἄνθρωπος
νὰ μπῆκε ἐδῶ στὴ σπηλιά πού

θρискόμαστε...

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει ἀ-
διάφορα :

— Δὲν βαρεῖέσαι... Θὰ πα-
ρακούσαμε... Δὲν θάταν τί-
ποτα...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τε-
λειώσει τὰ λόγια του. Τὴν ἴ-
δια στιγμή κάτω ἀπὸ τὸ θά-
θος τῆς σκοτεινῆς σπηλιᾶς, πα-
ράξενη βοὴ φθάνει στ' αὐτιά
τους. Σὰν μακρινὴ ὄχλαγωγ-
γία πολλῶν ἀνθρώπων...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΟΗΘΟΣ

Ἡ Ταταμποὺ φαίνεται ν' ἀ-

νηουχῇ περισσότερο ἀπ' ὀ-
λους.

— “Ἄς φύγουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ
σπηλιά! ψιθυρίζει. Θαρρῶ
πὼς εἶναι στοιχειωμένη!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα εἶ-
ναι ἀτρόμητη γυναίκα. Δὲν
δειλιάζει νὰ κτυπηθῇ καὶ μὲ
σαράντα μαύρους κανίθα-
λους! Δὲν διστάζει νὰ παλέ-
ψῃ καὶ μὲ δέκα λιοντάρια!

Ὁμως τρέμει, σὰν δειλή,
μπροστὰ σὲ κάθε τί τὸ ὑπερ-
φυσικό. Σὲ κάθε τί πού ὁ
νοῦς της δὲν μπορεῖ νὰ ἐξη-
γήσῃ. Φοβάται πολὺ τὰ Φαν-
τάσματα καὶ τὰ Στοιχεῖα!

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Γκαούρ δὲν

δίνουν καμμιά σημασία στὰ
φοβισμένα λόγια της. Μὲ τεν-
τωμένα τ' αὐτιά τους ἀφουγ-
κράζουν τὴ μακρινὴ παράξε-
νὴ βοή. Πρέπει νὰ μάθουν μὲ
κάθε τρόπο τί συμβαίνει.

Καὶ νά: Πρῶτος ὁ μελαψὸς
γίγαντας ξεκινάει. Προχωρεῖ
μπουςουλῶντας πρὸς τὸ θά-
θος τῆς σκοτεινῆς σπηλιάς. Ὁ
Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ
ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀκολου-
θοῦν, μὲ τὰ τέσσερα κι αὐτοί.

Ἡ σπηλιά εἶναι μακρόστε-
νὴ. Τὸ θάθος της μεγάλο...
Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀπογο-
ητεύονται. Νομίζουν πὼς δὲν
θὰ τελειώσῃ ποτέ...

Ἡ Τζεῖν κτυπάει, κλωτσάει, ποδοπατάει, ξερριζώνει τὰ μαλλιά
καὶ ξεσχίζει τὸ ράσσο τῆς ἁμοιρῆς Γιοχάνας.....

"Ομως όχι. Σὲ μιὰ στιγμή τὰ κεφάλια τους κτυπᾶνε σὲ χλωματένια τοιχώματα.

'Επὶ τέλους! Ἐχουν φθάσει σὸ τέρμα...

Ἡ παράξενη μακρινὴ ὁχλαγωγία ἀκούγεται πῶς καθαρὰ τώρα. Θαρροῦν πὼς φθάνει ἀπὸ κάτω. Βαθεῖα ἀπὸ τὰ ἔγκυρα τῆς γῆς!

Οἱ δυὸ γίγαντες ψάχνουν, σὰν τυφλοπόντικες, σὸ βαθὺ καὶ ἀπόλυτο σκοτάδι... Ἀπλώνουν τὰ χέρια τους δεξιὰ κι ἀριστερά... Καὶ δὲν ἀργοῦν ν' ἀνακαλύψουν μιὰ μεγάλη θареиὰ πέτρα...

— Πρέπει νὰ τὴ σηκώσουμε! ψιθυρίζει ὁ Ταρζάν. Εἶμαι θέσβαιος πὼς κάτω ἀπ' αὐτὴν θρίσκεται ἡ λύσι τοῦ μυστηρίου!

Ἀμέσως, καὶ μαζί μὲ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού, κάνουν μιὰ πρώτη δοκιμαστικὴ προσπάθεια...

Χαμένος ὁ κόπος τους! Μόλις καταφέρνουν νὰ τὴν μετακινήσουν λίγους πόντους.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ὑπολογίζει τὸ θάρος τῆς πέτρας μουρμουρίζοντας σὰ νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ του:

— Ἐγὼ ξέρω καλά, πὼς μπορῶ νὰ σηκώσω μέχρι τριακόσια κιλά θάρος. Ὁ Γκαοῦρ σίγουρα θὰ σηκώῃ ὡς τετρακόσια κιλά. Κι ἄλλα ἑκατὸ κιλά ἡ Ταταμπού, ἔχουμε σύνολο ὀκτακόσιαι κιλά θάρος. Ἀρα ἡ πέτρα αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι χίλια κιλά πάνω κάτω. Ἐνας μονάχα ἄνθρωπος ἂν μᾶς βοηθοῦσε ἀ-

κόμα, θὰ καταφέρναμε νὰ τὴν ἀνασηκώσουμε! Ἀρα μονάχοι μας δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε τίποτα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πού τὸν ἀκούει νὰ μονολογῇ, ἐπιμένει:

— Ἀς δοκιμάσουμε πάλι, Ταρζάν. Αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ θάλουμε ὅση δύναμι ἔχουμε καὶ δὲν ἔχουμε!

Κ' οἱ τρεῖς τους πάλι ξαναπιάνουν τὴ μεγάλη θареиὰ πέτρα... Κάνουν μιὰ ἀκόμα ὑπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ τὴν ἀνασηκώσουν...

Ὅμως τίποτα πάλι. Μόλις καταφέρνουν νὰ τὴν μετακινήσουν λίγο.

Μὰ ξαφνικὰ κάτι ἀπίστευτο γίνεται. Ἡ θареиὰ πέτρα πού ἐξακολουθοῦν νὰ κρατᾶνε, ἀρχίζει νὰ μὴν εἶναι τόσο... θареиὰ. Τὴ νοιώθουν ν' ἀλαφρώῃ, σὰν καὶ ἄλλα χέρια νὰ βοηθᾶνε σὸ ἀνασηκώμα τῆς.

Ἔτσι, οἱ τρεῖς σύντροφοι καταφέρνουν τέλος ν' ἀνατρέψουν τὴν πέτρα. Νὰ τὴν κυλήσουν πέρα ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς σπηλιάς πού σκεπάζει.

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Ἡ μακρινὴ ὁχλαγωγία ἀκούγεται πολὺ πῶς καθαρὰ. Εἶναι φανερό πὼς κάποιος ἀνοιγμα θαθεῖας καταπακτῆς ἔχουν ξεσκεπάσει.

Ἡ Ταταμπού νοιώθει, σὲ μιὰ στιγμή ζεστὸ ἄερα νὰ χαϊδεύῃ τὸ δεξιὸς μάγουλο. Κάτι σὰν ἄνθρωπος

πού βρίσκεται πολύ κοντά της. Όμως τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν τοὺς ἀκούει νὰ κουβεντιάξουν ἀντίκρου της. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ στέκη κοντά της κανένας ἀπὸ αὐτοὺς...

Ἔτσι, καὶ ἀφάνταστα τρομαγμένη, κάνει μιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἄγνωστο πού νοιώθει τόσο κοντά τὴν ἀνάσα του...

Καὶ νὰ : Στὸ θαθὺ σκοτάδι πού βρίσκεται δὲν βλέπει τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς πού χάσκει μπροστά. Τὸ ἕνα πόδι της πατάει στὸ κενό. Χάνει τὴν ἰσορροπία. Καὶ θγάζοντας σπαρακτικὸ ξεφωνητό, ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται...

Όμως, σχεδὸν ταυτόχρονα, νοιώθει νὰ γίνεται ἕνα θαῦμα! Δυὸ χέρια τὴν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ πλούσια μαλλιά της. Τὴ συγκατοῦν στὸ κενό. Ἀμέσως τὴν τραβοῦν ἐπάνω. Τὴν ξαναθγάζουν ἔξω. Τὴν ἀφήνουν νὰ σωριασθῇ μισολιπόθυμὴ στὸ στέρreo ἔδαφος...

Οἱ δυὸ γίγαντες, πού ἄκουσαν, πρὶν λίγες στιγμές, τὸ σπαρακτικὸ ξεφωνητό, ψάχνουν ἀνήσυχτοι τῶρα στὸ θαθὺ σκοτάδι. Καὶ θρῖσκοντας τὴ μελαψὴ γυναῖκα, τὴ ρωτᾶνε :

— Τί ἔπαθες, Ταταμπού; Φαρμακερὸς σκροπιὸς σὲ δάγκωσε;

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ψιθυρίζει χαμένα :

— Ἔπεσα σ' ἕνα θάραθρο! Δυὸ χέρια μ' ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ μ' ἔσωσαν. Δὲν ἦταν λοιπὸν κανένας ἀπὸ

οὗς;

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν τῆς ἀποκρίνονται μ' ἕνα στόμα :

— Ὅχι! Ἐμεῖς δὲν σὲ εἶδαμε νὰ πέφτης...

Ἡ Ταταμπού νοιώθει τῶρα κρῦον ἰδρώτα νὰ λούζη τὸ κορμί της. Καὶ ψιθυρίζει μὲ φρίκη καὶ δέος...

— Τότε κάποιο φοβερὸ Στοιχειὸ θρῖσκει' ἐδῶ μαζί μας! Πρὶν λίγο μᾶς βοήθησε νὰ σηκώσουμε τὴ θαρεῖά πέτρα. Ἐγὼ ἔνοιωσα καὶ τὴν κατὴν ἀνάσα του στὸ μάγουλό μου! Φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ ἴδιο Στοιχειὸ μὲ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά. Καὶ μ' ἔσωσε καθὼς ἔπεφτα στὸ θάραθρο!

Ψύχραιμος, ὅπως πάντα, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, γονατίζει ἀμέσως κάτω. Ψάχνει τὸ μέρος πού πρὶν λίγο, σκέπαζε ἡ μεγάλη θαρεῖά πέτρα...

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Γκαούρ...

Ἔτσι, γρήγορα κ' οἱ δυὸ τους, διαπιστώνουν πὼς ἡ μελαψὴ γυναῖκα δὲν εἶχε ἄδικο.

Βρίσκεται μπροστὸ σ' ἕνα σκοτεινὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς. Ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ ἀκούγεται, ἄλλωστε, καὶ ἡ παράξενη μακρὴ νῆ ὀχλαγωγία!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας προσπαθεῖ νὰ δώσῃ κουράγιο στὴν τρομαγμένη συντρόφισσά του:

— Δὲν εἶναι τίποτα, Ταταμπού. Ἡ καταπακτὴ αὐτὴ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχῃ σκαλοπάτια... Ἐγὼ καὶ ὁ Ταρζάν θὰ κατέβουμε ἀμέσως νὰ δοῦμε... Ἐσὺ φαίνεσαι λίγο παραγμένη. Καλύτερα νὰ μεί-

νης έδω. Νά μᾶς περιμένης...

Καί νά: Πρώτος ὁ Ταρζάν κάθεται στά χεῖλια τῆς καταπακτῆς. Κατεβάζει ψαχτά τὰ πόδια του. Βρίσκει τὰ πρῶτα χωματένια σκαλοπάτια. Στηρίζεται γερὰ σ' αὐτά. Κι ἀρχίζει νά κατεβαίνει μὲ μεγάλη προσοχή!

Ὁ Γκαούρ τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Κι οἱ δύο τους θιάζονται νά φθάσουν κάτω. Εἶναι ἀφάνταστα περριεργοὶ νά 'δοῦν τί ὄντα εἶν' αὐτὰ πού ζοῦν στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!

Ἡ μελαψή Ἑλληνίδα μένει γιὰ λίγες στιγμές συλλογισμένη καὶ ἀναποφάσιστη... Τέλος κατεβάζει, ψαχτά κι αὐτή, τὰ πόδια τῆς στο σκοτεινὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς... Βρίσκει γρήγορα τὰ πρῶτα χωματένια σκαλοπάτια. Καὶ ἀκολουθεῖ ἀνήσυχη καὶ διστακτικὴ τοὺς δύο ἀτρομήτους γίγαντες πού προηγούνται...

Ὁ ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

"Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τώρα τὸν Γκαούρ, τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ταταμπού σ' αὐτὴ τὴν τόσο ἀλόκοτη καὶ μυστηριώδη περιπέτειά τους. Κι ἄς γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἀληθινὴ αὐτὴ ἱστορία μας.

Εἶναι νύχτα πιά ὅταν ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό φθάνει στοῦ εὐρύχωρο κούφωμα τοῦ δέντρου του. Στὴ «Στοᾶ» του ὅπως θέλει νά τὸ λέη, γιὰ πιά... ἀριστοκρατικά.

Ρίχνει μιὰ θαυμαστικὴ ματιά στὸν κοιμισμένο Καθαρόαιμο. Ἀφουγκράζεται γιὰ λίγο τὸ θαρὺ ροχαλητό του. Μουρμουρίζει τέλος ἀγέρωχα:

— Ἀμάν, ἄτι πού τόχω, ἀδερφέ μου! Οἱ φτεροῦγες τοῦ λείπουνε γιὰ νά... πετάξη, τὸ ἄτιμο!

Τέλος μιὰ ἰδέα περνάει ἀπὸ τὸ διαβολεμένο του μυαλό. Καὶ σκαρφαλώνοντας ἀμέσως στὸν τεράστιο χοντρὸ γέρικο κορμό, φθάνει στὰ ψηλά κλαδιά τοῦ γέρικου δέντρου. Ἐκεῖ πού ἡ Χουχού ἔχει στήσει ἓνα πρωτόγονο ξυλένιο καλυθάκι. Τὸ «ἀπαρτεμάν» τῆς ὅπως τὸ λέει αὐτή. Ἡ τὸν «Καραγκιόζ μπερντέ», ὅπως τὸ λέει ὁ νᾶνος.

"Ἔτσι, κυττάζοντας ἀπὸ τὴν ἀνοικὴ μικρὴ πορτοῦλα, βλέπει τὴν πυγμαία, ξαπλωμένη ἀνάσκελα στὰ χορταρένια στρωσίδια τῆς, νά κοιμάται βαθειά... Στὰ χοντρά κόκκινα χεῖλια τῆς εἶναι ζωγραφισμένο ἓνα γοητευτικὸ κι ἄγαρμπο χαμόγελο...

Ποιὸς ξέρει τί γλυκὸ ὄνειρο θὰ ἔλεπν αὐτὴ τῇ στιγμῇ!

Ὁ Ποκοπικό στέκει γιὰ λίγες στιγμές ἀκίνητος. Καὶ κυττάζοντάς τὴν μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό, μουρμουρίζει:

— Νοσιμούλα ἡ ρημάδα! Θᾶναι πολὺ θλάκας ὁ Καθαρόαιμος ἂν δὲν τὴν πάρῃ!

"Ἔτσι, σκύβει ἀμέσως πλάι. Καὶ χαϊδεύοντάς τῆς τὰ φουσκωτά μαῦρα μάγουλα, ψιθυρίζει:

— Ἀμάν μαγοῦλες, ἀδερ-

Βαρεία κ' ἐπιβλητική ἡ φωνὴ τοῦ «Θεοῦ» ξανακούγεται:

— 'Εγώ, ὁ παντοδύναμος Κράουμπα, σὲ διατάζω νὰ φιλήσης στὸ στόμα τὸν εὐτυχῆ Νυμφίον!

φέ μου! Σὰν καπούλια γουρ-
πουλου εἶναι, μετὰ συγχωρή-
σιος!

Ἡ Χουχοῦ ξυπνᾷ τέλος.
Κυττάζει χαμένα δεξιὰ καὶ ἄ-
ριστερά της Ὡσπου συνέρχε-
ται. Καὶ μουρμουρίζει ἀπογο-
ηευμένη:

— Κρίμας! Καλὲς ὀνειρά-
τον θὰ ἦτο!

Καὶ προσθέτει:

— Εἶπα κ' ἐγώ! Ποιὸς θὰ
εἶχε τέτοιο θράσον νὰ μοῦ
χαϊδέπτη τὸ μαγουλάκιον!
Ἀλλὰ ποῦ τέτοια τύχη! Μὲ
συγχωρεῖτε κιδῶλας!

Ὁ διαβρολεμένος Ποκοπίκο,

ποῦ στὸ μεταξύ εἶχε προλάβει
νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπ' ἓνα χον-
τρό κλαδί κοντὰ στὴν καλύ-
βα, θάζει τώρα σ' ἐνέργεια
τὸ ἐξωφρενικὸ σχέδιό του.

Μὲ τὴ φυσικὴ ἱκανότητα
ποῦ ἔχει ν' ἀλλάξη τὴ φωνή
του καὶ νὰ τὴν κάνῃ ἐντελῶς
ἀγνώριστη, μουρμουρίζει στὴν
πυγμαία βαρεία κ' ἐπιβλητι-
κά:

— ὦ, πανέμορφη καὶ τρισ-
χαριτωμένη τσουλουφωτὴ Χου-
χοῦ! Τὸ ἱερὸν θέλημά μου εἶ-
ναι νὰ νυμφευθῇς ταχέως, πά-
ραυτα καὶ ἄρον — ἄρον!

ΤΑ ΚΑΨΟΝΙΑ ΤΗΣ ΧΟΥΧΟΥΣ

Ἡ πυγμαία πού τόν ἀκούει, ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας:
— Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί, μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» δὲν ἔχει ἀναγνωρίσει τὴ θареиὰ κ' ἐπιβλητικὴ φωνὴ τοῦ Ποκοπικό. Ἔτσι, ἀνασηκώνεται, βγαίνει στὴν πόρτα τοῦ «ἀπαρτεμάν» τῆς καὶ φάχνει μὲ τὰ μάτια τῆς στὸ σκοτάδι. Ὅμως κανέναν δὲν βλέπει:

— Καλὲ ποιὸς εἶσαι σὺ πού ὁμιλᾷς ἄνευ νὰ φαίνεσαι; ρωτᾷ φοβισμένη.

Ὁ νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται μὲ τὴν παραμορφωμένη κι ἀγνώριστη φωνὴ τοῦ:

— Τυχάνω ὁ παντοδύναμος Θεὸς Κράουμπα! Μεγάλ' ἢ χάρι μου!

Ἡ Χουχού γονατίζει τώρα μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὸν ἀόρατο Θεό. Ψιθυρίζει μὲ δέος:

— Καλὲ γεννηθὴ τοῦ θέλημά σου, παντοδύναμε Θεούλη μου... Ὅμως, ἐδῶ πού τὰ λέμε, παληανθρωπάκος τυγχάνεις καὶ τοῦ λόγου σου. Τόση ὥρα μου χαίδευες τὸ μαγουλάκιον! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ... «Θεὸς Κράουμπα» ἐπαναλαμβάνει μὲ τὴν ἴδια θареиὰ κ' ἐπιβλητικὴ φωνὴ τοῦ:

— ὦ, πανέμορφη καὶ τρισημιχαρατωμένη τσουλουφωτὴ Χουχού! Τὸ ἱερὸν θέλημά μου εἶναι νὰ νυμφευθῇς ταχέως, πάραυτα καὶ ἄρον - ἄρον!

— ὦ, ναί! ψιθυρίζει σ' ἑκ-

στασι ἡ πυγμαία.

Καὶ προσθέτει:

— Καλὲ καὶ τὸ ἱδικόν μου ἱερὸν θέλημα τυγχάνει νὰ «κουκουλωθῶ»! Ἀλλὰ ποῖος θὰ εἶναι ὁ εὐτυχὴς ἄνδρας πού θὰ μὲ πάρῃ;

Ἡ φωνὴ τοῦ «Θεοῦ» τῆς ἀποκρίνεται προστακτικὰ:

— Τὸ ἱερὸν θέλημά μου εἶναι νὰ νυμφευθῇς τόν... Καθαρόαιμον!

Ἡ Χουχού γίνεται μπαρούτι:

— Καλὲ τοῦ λόγου μου τυγχάνω μούρλια! Εἶμαι σὰν τὰ κρύα νερά! Σὰν τὰ «ψυχρὰ ὕδατα» πού λένε! Αὐτὸν τὸν ψωραλέο Γαῖδουρογάϊδαρο θὰ πάρω;

— Μάλιστα! Τοῦτο ἐστὶ τὸ ἱερὸν θέλημά μου!

Ἡ πυγμαία χάνει τὴν ὑπομονὴ τῆς:

— Μωρ' τί μᾶς λές! Τρομάρα νὰ σοῦρῃ Πανοδύναμε χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ «Κράουμπα» ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ πιά:

— Σκασμός! Ἰσια κι ὁμοία νόμισες πὼς εἶμαστε; Ἐγὼ τυγχάνω Θεὸς κι ὄχι κανένα τζουτζέκι σὰν τόν... Ποκοπικό σου! Ἄμε τὸ λοιπὸν στὸ Διάβολο νὰ μὴ σέ... διαβολοστεῖλω!

Ἡ Χουχού οὔτε καὶ τώρα ἀναγνωρίζει τὴν ἀλλαγμένη φωνὴ τοῦ Ἀντρακλά τῆς. Κ' ἐπειδὴ τὸν ἀκούει χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ, πιστεύει πὼς πραγματικὰ εἶναι Θεός!

Ἔτσι, τοῦ ἀποκρίνεται φοβισμένα:

— Καλά, Κραουμπάκο μου! Δέν σέ είπαμε καί καμπούρη! Μπορεί τοῦ λόγου σου νά τυγχάνης Θεός, μὰ καί τοῦ λόγου μου τυγχάνω... Θεά, μὲ συγχωρεῖτε κι ἄλλας!

Ὁ ἄόρατος Ποκοπίκο τὴ διατάζει ἀγρία τώρα :

— Κἄνε μόκο καὶ κάτελθε πάραυτα ἐκ τοῦ θεωράτου δέντρου! Ἐμπρὸς μάρς!

Ἡ πυγμαία δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι της. Μουρμουρίζει μόνο κλαψιάρικα :

— Μὰ γιατί; Καλὲ τί σοῦρθε νυχτιάτικα νὰ μὲ ξεσηκώσης; Στὸν ὕπνο σου εἶδες τό... συνοικέσιο;

Ὁ «Θεός» τὴ σπρώχνει θάνασσα :

— Βρὲ οὔστ, σοῦ λέω! Τέτοια θὰ λέμε τώρα; Κάτελθε πάραυτα ἐπὶ τῆς «Στοᾶς». Θὰ σὲ ἀρραβωνιάρω μετὰ τοῦ Καθαρόαιμου!

Ἡ Χουχοῦ — θέλοντας καὶ μὴ — ὑπακούει στὴν προσταγὴ τοῦ ἄόρατου «Θεοῦ». Κατεβαίνει ἀπὸ τὴ χορτοσχοινένια σκάλα της... Φθάνει στὸ κούφωμα τοῦ δέντρου ποὺ κοιμάται ὁ τριπόδαρος Καθαρόαιμος. Τὸν κλωτσάει νευρία σμένη :

— Ξύπνα, χρυσό μου! τοῦ λέει. Ὁ Θεός Κράουμπα μᾶς κάνει τά... προξενειά!

Καὶ προσθέτει ἀναστενάζοντας :

— Καλὲ ποῦ νὰ τὸ φαντασῶ πῶς ὁ ἄνδρας ποῦ θᾶπαιρνα θᾶγχε ἓνα ποδάρι περισσότερο ἀπὸ μένα!

Στὸ μετὰξὺ κι ὁ Ποκοπίκο ἔχει κατέβει ἀπὸ τὸ δέντρο.

Βρίσκεται καλὰ κρυμμένος σ' ἓναν κοντινὸ πυκνὸ θάμνο. Κι ἀπ' ἐκεῖ, μὲ τὴ θαρειά κ' ἐπιθλητικὴ φωνὴ τοῦ «Θεοῦ», διατάζει τὴν πυγμαία :

— Ἐγώ, ὁ παντοδύναμος Κράουμπα σὲ διατάζω νὰ φιλήσης στὸ στόμα τὸν εὐτυχὴ Νυμφίον!

Ἡ Χουχοῦ καὶ πάλι ὑπακούει. Φιλᾷ τὸν ψωραλέο γαῖδαρο στὸ στόμα.

— Ποιὸς στὴ χάρι σου, παληοκοπρίτη! τοῦ κάνει. Τὸ περίμενες ποτὲ νὰ σὲ φιλήσῃ μιὰ στρουμπουλή κουκλίτσα σὰν κ' ἐμένα; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ «Κράουμπα» κρυμμένος μέσα στὸν κοντινὸ θάμνο, τὴ διατάζει πάλι :

— Γονάτισον ἐνώπιον τοῦ μεγαλονύμφου γαϊδάρεως καὶ ἐξέφραξέ του τὸν κεραυνόβολικὸν ἔρωτά σου!

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» γονατίζει μουρμουρίζοντας :

— Πολλὰ καψόνια μοῦ κάνεις, Ὕψιστε!

Ὅμως φέρνοντας τὶς δυὸ παλάμες στὴν καρδιά της, ξεροθήχει στοχαστικά. Κι ἀρχίζει νὰ ἐξομολογιέται στὸν Καθαρόαιμο.

— Πολυαγαπημένε, χρυσό μου! Σὲ ἠγαπῶ, ποῦ νὰ μὴ σώσης! Σὲ λατρεύω, ποῦ κακοχρόνο νάχης! Τρελλαίνομαι δι' ἐσέ, ποῦ τρομάρα σὰ μπατζάκια σου!

ΤΟ ΔΑΓΚΩΜΑ ΤΗΣ
ΣΑΡΑΝΤΑΠΟΔΑΡΟΥΣ Α Σ

Ὁ... «Θεός Κράουμπα» μὲ μεγάλῃ δυσκολίᾳ καταφέρνει

νά συγκρατῇ εἰς γέλια του.

— 'Εν τάξει! τῆς κάνει. Καί τῆς δίνει μιὰ τελευταία ἀκόμα διαταγή :

— 'Η ἱερὰ μου θέλησις εἶναι τώρα: ν' ἀνασπαστῇς, μετὰ σεβασμοῦ τὰ θρυλικά καπούλια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου!

'Η ἄμοιρη Χουχοῦ διαμαρτύρεται κλαψουρίζοντας :

— 'Αμάν, Κραγιαμπουλάκο μου! Καλὲ μὲ ποῖο δικαίωμα μοῦ ἀζητᾷς τέτοιο πρᾶγμα!

'Ο Ποκοπίκο τῆς ἀποκρίνεται βαρειά κι ἀγέρωχα.

— Θεὸς εἰμαι καὶ κάνω ὅ,τι μοῦ γουστάρει!

'Η πυγμαία ὑπακούει καὶ γιὰ τρίτη φορά. 'Ανασηκώνεται κ' ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὰ σκελετωμένα καπούλια τοῦ ψωραλέου τριπόδαρου γαϊδάρου. Μὲ τὸ δεξί της χέρι τοῦ ἀνασηκώνει τὴν οὐρά. Μὲ τὸν δείκτη καὶ τὸν ἀντίχειρα τῆς ἀριστερῆς παλάμης πιέζει τὰ ρουθούνια της. Καὶ σκύβοντας, μὲ τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό, κάνει νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ ἀόρατου «Θεοῦ»!

Ὅμως δὲν προφθαίνει...

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀπὸ τίς μεγάλες σαραντοποδαροῦσες τῆς Ζούγκλας, ποῦ βρίσκεται μέσα στὸ θάμνο, δαγκώνει στὴ φτέρνα τὸ νᾶνο. Κι ὁ ἄμοιρος Ποκοπίκο — ξεχνώντας πῶς εἶναι... Θεὸς — βγάζει ἕνα σπαρακτικό ξεφωνητό :

— 'Ασασ! Βοήθεισα, Χουχοῦκα μου! 'Ενα... σκυλόψαρο μὲ δάγκωσε!

'Η πυγμαία δὲν θέλει, βέβαια, περισσότερα γιὰ νὰ κα-

ταλάσῃ : 'Ο ἀόρατος Θεὸς ποῦ τὴ θασάνιζε τόση ὥρα, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ποκοπίκο!

Καί, τρελλὴ ἀπὸ θυμὸ, χύνεται μὲ λύσσα πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκούστηκε ἡ φωνή του, οὐρλιάζοντας ἀγρία :

— Στάσου, χρυσό μου, νὰ σὲ πνίξω μὲ τὰ κρινένια δάχτυλά μου! Στάσου νὰ σὲ σχίσω μὲ τὰ φιλντισένια νυχᾶκια μου! Νὰ σὲ σπαράξω μὲ τὰ μαργαριταρένια μου δοντάκια! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

'Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» θρίσκει σὲ πολὺ δύσκολη θέσι!

Ξεπετιέται ἀπὸ τὸ θάμνο καὶ τὸ θάζει, σὰν τρελλός, στὰ πόδια! 'Η μανιασμένη Χουχοῦ τὸν κυνηγάει...

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ποκοπίκο τρέχει καὶ μὲ τὰ δυὸ του πόδια. Ὅμως γρήγορα τὸ δαγκωμένο πόδι του ἀχρηστεύεται ἀπὸ τοὺς πόνους, ποῦ ὅσο περνάει ἡ ὥρα, τόσο τοὺς νοιώθει καὶ πιὸ δυνατούς... 'Ετσι τὸ ἀνασηκώνει καὶ συνεχίζει τὸ φευγιό του μὲ τὸ ἕνα μονάχα. Σὰ νὰ παίζῃ τὸ «κουτσό»!

Γρήγορα ὁμως τὸ τρέξιμο αὐτὸ τὸν κουράζει. 'Αναγκάζεται νὰ πέσῃ στὰ τέσσερα καὶ νὰ τρέχῃ μὲ τὰ... τρία : τὰ δυὸ χέρια, δηλαδή, καὶ τὸ ἕνα γερὸ του πόδι.

— 'Αμάν, κακὸ ποῦ τῶπαθα! ἀναστενάζει. Τριπόδαρος, σὰν τὸν Καθαρδαίμο κατάντησα, ὁ φουκαρᾶς! Πολὺ μὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

“Όμως ή Χουχού όσο πάει
και τόν κοντοζυγώνει. Κι ό
νάνος παίρνει ένα μακρόσυρ-
το και θλιβερό άμανεδάκι :

«'Ασασαμάσασασασασα!
Νάχα τὰ πόδια του λαγού
και τὰ φτερά χελώνας!
Γιά νά με πιάσης, θρέ Χουχού,
θά πέρναγε αιώνας!
'Αμάν, άμάν και κόντρ' άμάν,
νάχα στις φτέρνες... ρουλεμάν!»

Τέλος ή πυγμαία τόν φθά-
νει. Τόν άρπάζει στα χέρια
της, τόν σηκώνει ψηλά και
τόν κτυπάει κάτω σαν χλωρό
χταπόδι. Τόν κλωτσάει ! Τόν
ποδοπατάει με λύσσα και μα-
νία!

Και ό άμοιρος Ποκοπίκο ύ-
πομένει τό τραγικό μαρτύριο
χωρίς ούτ' ένα βογγητό νά
θγῆ από τὰ χείλια του. Μόνο
σέ μιὰ στιγμή άκούγεται νά
μουρμουρίζη φιλοσοφικά :

— “Έ ρε, τί τραβάμαι κ' έ-
μεις οί... Θεοί!

“Όμως στήν τρομερή σύγ-
χισι πού δοκιμάζει ή Χουχού,
δέν άντέχει ή καρδιά της.
Νοιώθει έναν δυνατό πόνο
και σωριάζεται άνήμπορη κά-
τω, ψιθυρίζοντας ξεψυχισμέ-
να :

— ‘Η καρδιά μου! ‘Η...
τρυφερή μου καρδούλα !

Κι ό νάνος θρίσκει την ευ-
καιρία πού ζητάει : Πετιέται
όρθος και τό θάζει στα δυό
που πόδια. Τό μπερντάχι πού
έφαγε, του είχε γιατρέψει τό
δαγκωμένο άπ' αυτά!

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΥΝΑΙΚΑΙ

Και τώρα, άς αφήσουμε
τόν Ποκοπίκο νά τρέχη και τῆ
Χουχού νά σπαράξη κάτω,
κρατώντας την... τρυφερή
της καρδούλα...

Με τὰ φτερά της φαντασί-
ας άς ψάξουμε νά θρούμε την
Τζέιν...

Και νάτη: ‘Ορατή τώρα και
καθισμένη στόν κορμό κάποι-
ου θεόρατου πεσμένου δέν-
τρου, κουβεντιάζει μοναχή
της:

— Με τό μαγικό δόντι του
Δεινόσαυρου ξεσήκωσα όλα
τά θηρία της Ζούγκλας! Κι
όμως δέν κατάφερα νά έξον-
τώσω τους τρεις άσπονδους
έχθρους μου : Τόν Ταρζάν,
τόν Γκαούρ και την Τατα-
μπού.

»'Αόρατη καθώς ήμουν τους
παρακολούθησα. Τους είδα νά
κρύβονται στο έσωτερικό
μιās άγνωστης σπηλιάς...
Δέν πρόφθασα νά φωνάξω και
νά σταματήσω τὰ θηρία. Για-
τί στο μεταξύ είχαν ξεμακρύ-
νει πολύ από κοντά μου. Εί-
χαν χαθῆ στο βάθος του όρί-
ζοντα...

Και τρίζοντας τὰ δόντια
της, συνεχίζει :

— “Όμως αυτό πού διστα-
ζα νά κάνω με τὰ ίδια μου τὰ
χέρια, θά τό κάνω τώρα. Θά
μυρίσω τό «Μαύρο κερί» και
θά ξαναγίνω άόρατη. “Υστε-
ρα θά μπώ μέσα στη σπηλιά
και θά σπαράξω με τό μα-
χαίρι μου και τους τρεις !
Κανέναν δέν θά μπορέση νά

μ' ἐμποδίσῃ νὰ ἐδικηθῶ. Οὕτε κι αὐτὸς ὁ Θεός!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή κάτι πολὺ παράξενο γίνεται.

Μιά ἀγνωστὴ στὴν Τζέιν ἡρεμὴ γυναικεία φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά :

— 'Ανόητη γυναῖκα! Τολμᾷς λοιπὸν ἐσύ, ἓνα ἀδύναμο πλᾶσμα, νὰ περιφρονῇς τὴ θέλησι τοῦ παντοδύναμου δημιουργοῦ σου;

'Ἡ κακιά καὶ σατανικὴ 'Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας σα-στίζει. Τὰ γαλάζια μάτια τῆς σκοτεινιάζουν σὰν θάλασσα πού ὁ οὐρανὸς τῆς συννεφιάζει...

— Ποιὰ εἶσ' ἐσύ πού μοῦ μιλᾷς; ρωτᾷ ἐγγρία.

'Ἡ ἀγνωστὴ φωνὴ συνεχίζει χωρὶς νὰ τῆς ἀποκριθῇ :

— Πρὶν λίγο ἀκουσα τί πρόκειται νὰ κάνης. Μὲ τὸ καταρραμένον μαχαίρι σου λογαριάζεις ν' ἀφαιρέσης τὴ ζωὴ τριῶν ἀνθρώπων!

— Ποιὰ εἶσαι, ἐπὶ τέλους ; Ξαναρωτᾷ κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ ἡ Τζέιν.

'Ἡ "Αγνωστὴ γυναῖκα καὶ πάλι δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Μόνο συνεχίζει ἡρεμὴ κι ἀτάραχη :

— 'Αδέλφια εἰμᾶστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι! Παιδιὰ τοῦ μοναδικοῦ, μεγάλου κι ἀληθινοῦ Θεοῦ! Θὰ προσπαθῶ, ὅσο μπορῶ, νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα πού ζητᾷς νὰ κάνης!

'Ἡ Τζέιν πετιέται ὀρθή. Τρέχει μανιασμένη πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούγεται ἡ φωνή...

Καὶ νά: Πίσω ἀπὸ τὸν χοντρὸ κορμὸ κάποιου δέντρου ἀντικρύζει τὴν "Αγνωστὴ !

Εἶναι μιὰ νέα καὶ πανέμορφη μελαψὴ γυναῖκα. Μαῦρο μακρὺ ράσσο σκεπάζει τὸ λιγερὸ κι ἀγαλματένιο τῆς κορμί. Μπροστὰ στὰ στήθια ἧς φαντάζει ἓνας μεγάλος ξυλένιος σταυρὸς...

'Ἡ Τζέιν τὴ ρωτᾷ γιὰ τρίτη φορὰ τώρα. 'Αλλὰ σιγὰ καὶ χαμένα :

— Ποιὰ εἶσ' ἐσύ;

— Γιοχάνα, μὲ λένε! τῆς ἀποκρίνεται ἀδιάφορα. Εἶμαι κ' ἐγὼ μιὰ ἀπὸ τίς ἀμέτρητες Κόρες τοῦ Θεοῦ! Πρὶν λίγο περνοῦσα τυχαία ἀπ' ἐδῶ. "Ακουσα, χωρὶς νὰ θέλω, τὰ ἐγκληματικά σου σχέδια...

'Ἡ κακιά 'Αγγλίδα καγχάζει :

— Χά, χά, χά, Τώρα ὅμως θρίσκεσαι στὰ χέρια μου! Δὲν ἔχεις λοιπὸν παρὰ νὰ διαλέξης ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ δπλα θέλεις νὰ σοῦ χαρίσῃ τὸ θάνατο : Τὸ μαχαίρι μου, ἢ τὸ πιστόλι;

'Ἡ ὑπέροχη Γιοχάνα τὴν κυττάζει μὲ περιφρόνησι.

— "Όσο φοβᾶμαι ἐσένα, ἄλλο τόσο φοβᾶμαι καὶ τὸ θάνατο πού θέλεις νὰ μοῦ προσφέρῃς! Σκότωσέ με, λοιπόν! Θὰ εἶναι μεγάλῃ χαρὰ κ' εὐτυχία γιὰ μένα νὰ φτιάσω, μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα, κοντὰ στὸ Θεό!

Καὶ συνεχίζει μὲ παράπονο:

— Κρίμα ποῦσαι καὶ λευκή! Τόσα χρόνια ἐγὼ γυρίζω στὴν ἀπέραντη κι ἐγγρία Ζούγκλα. Διδάσκω τὴν ἀγάπη

τοῦ Χριστοῦ σὲ καννίθαλους καὶ σὲ θεριά! "Ὁμως ποτὲ δὲν μὲ πείραξαν. Ποτὲ δὲν μοῦκαναν τὸ παραμικρὸ κακὸ! Μονάχα ἐσὺ θέλεις νὰ μὲ σκοτώσης. 'Εσύ, ἡ λευκὴ καὶ πολιτισμένη γυναῖκα!

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της. 'Η Τζέϊν χύνεται πάνω της μανιασμένη! Τὴν κτυπάει στὸ κεφάλι, τὴν κλωτοάει, τῆς ξεερριζώνει τὰ μαλλιά, τῆς ξεσχίζει τὸ ράσσο, τὴ σωριάζει μισοπεθαμένη κάτω!

Τὸ πρόσωπο τῆς ἁμοιρῆς Χριστιανῆς ἔχει θαφτὴ κόκκινο ἀπὸ τὰ αἵματα τοῦ κεφα-

λιοῦ της... Τὸ κορμί της πο- νάει ἀφάνταστα. "Ὁμως οὔτε ἓνας πονεμένος θόγγος ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια της. Μόνο, κάθε τόσο, ψιθυρίζει τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Συγχώρεσέ την, Θεέ μου! Δὲν ξέρεי τί κάνει!

'Η Τζέϊν σηκώνει τώρα μιὰ μεγάλη βαρεῖα πέτρα. 'Ετοιμάζεται νὰ τὴν πετάξῃ μὲ ὀρμὴ στὸ κεφάλι της. Νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ...

Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὴν ἰ- δια στιγμὴ ἓνα «γκάπ» ἀκού- γεται. Ταυτόχρονα ἡ Τζέϊν θγάζει πονεμένο θογγητό :

— "ὦωωχχχ!

'Η τρομερὴ παλάμη τοῦ τεράστιου φολιδωτοῦ χεριοῦ, φθάνει τώρα κοντά. 'Ανοίγει τὰ δύκτυλά της γιὰ τὰ τοῦς ἀρπύξῃ!...

Και σωριάζεται κάτω αναίσθητη...

Ἡ Γιοχάνα δὲν πρόφθασε νὰ δῇ ποῖος κτύπησε στὸ κεφάλι τῇ λευκῇ γυναίκα. Ἔτσι, ἀνασηκώνεται μὲ δυσκολία. Καὶ κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ ψειθυρίζει:

— Ἡ Θεία Δίκη! Τὴν τιμώρησε ἡ Θεία Δίκη!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει πίσω της μιὰ γνώριμη φωνή:

— Ποιὰ Θεία Δίκη κι Εὐρυδίκη, τσαμπουνᾶς, κυρά Καντηλανάφτρα μου! Τοῦ λόγου μου τὴ θάρησα μὲ τὴ λαβὴ τῆς χατζάρας μου! Ἀειντε, τὸ λοιπόν, τώρα καὶ φτηνά τὴ γλύτωσες, ἀδερφούλα μου! Οὐτε τοῦ... παππὰ νὰ μὴν τὸ πῆς!

— Ποκοπικό, στάσου! τοῦ φωνάζει ἡ Γιοχάνα.

Μὰ ὁ νᾶνος τῶς βάλει κιόλας στὰ πόδια. Τῆς ἀποκρίνεται τρέχοντας:

— Ἀδύνατον! Μὲ κυνηγάει ἡ μαμζέλ Τουλούμω! Ἄν ξαναπέσω στὰ χέρια της θ' ἀναγκαστῶ νὰ τή... σφάξω!

Καὶ ὁ αἰώνιος σωτήρας Ποκοπικό, χάνεται γρήγορα στὸ θάθος τοῦ καταπράσινου δρίζοντα...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ἡ καλόκαρδη κ' εὐγενικὰ Γιοχάνα, σκύβει τώρα μὲ συμπόνια πάνω στὴν ἀναίσθητη Τζέιν. Καὶ μὲ τὰ γιατροσόφια καὶ τὲς περιποιήσεις της καταφέρνει νὰ τὴ σώσει. Νὰ

τὴ συνφέρει.

Πρώτη φορά ἡ κακιά αὐτὴ γυναίκα δοκιμάζει τὸ συναισθημα τῆς εὐγνωμοσύνης.

— Σ' εὐχαριστῶ, Γιοχάνα! ψιθυρίζει ἀμέσως μόλις συνέρχεται. Θαυμάζω τὴν καλωσύνη τῆς Ψυχῆς σου, ποὺ ἐγὼ — ἀλλοίμονο — δὲν τὴν ἔχω! Ὅμως σοῦ χρωστάω τώρα τὴ ζωὴ μου! Πέσ' μου τί καλὸ θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

Ἡ ὑπέροχη Χριστιανὴ χαμογελάει πονεμένα. Τὸ κεφάλι, τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμὶ τῆς εἶναι ἀκόμα καταματωμένα. Ἀπὸ κτυπήματα τῆς ἴδιας γυναίκας ποὺ πρὶν λίγο εἶχε σώσει. Καὶ ἀποκρίνεται στὴν ἐρώτησίν της:

— Σὲ μένα τίποτα. Ἐγὼ εἶμαι φίλη σου. Ὅ,τι καλὸ μπορεῖς νὰ κάνης, νὰ τὸ κάνης στοὺς ἐχθρούς σου!

Καὶ γυρίζοντας, ξεκινάει ἀργὰ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀτέλειωτη περιπλάνησίν της στὴν ἀπέραντη κι ἄγρια Ζούγκλα...

Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τῆς Τζέιν θουρκώνουν καθὼς βλέπει ν' ἀπομακρύνεται ἡ παράξενη αὐτὴ μελαψὴ γυναίκα. Ἐχει νοιώσει θαθεῖα τὰ ὑπέροχα λόγια της.

Τέλος ξεκινάει κι αὐτὴ γιὰ τὴ σπηλιά ποὺ εἶχε δεῖ νὰ κρύβονται ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμπού... Καθὼς προχωρεῖ θγάζει καὶ μυρίζει τὸ μαγικὸ «Μαῦρο Κερί». Κι ἀμέσως, ὀλόκληρη, ἐξαφανίζεται. Ἐχει γίνῃ πάλι ἄορατη!

... ..

Καί τώρα ὡς ξαναγυρίσουμε στή θαθειά καταπακτή τῆς σκοτεινῆς Σπηλιάς. Ἐκεῖ πού ἀφήσαμε τόν Γκαούρ, τόν Ταρζάν καί τὴν Ταταμπού.

Ὅπως εἶδαμε, πολλὰ μυστηριώδη περιστατικά εἶχαν συμβῆ ἐκεῖ μέσα : Τὸ ποδοβολητὸ ἀόρατου ἀνθρώπου πού μπαίνει στὴ σπηλιά... Ἡ μακρινὴ ὀχλαγωγία πού φαίνεται νὰ φθάνη ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς... Ἡ θερμὴ ἀνθρωπινὴ ἀνάσα πού ἡ Ταταμπού νοιώθει κοντὰ στὸ μάγουλό της... Τὰ ἄγνωστα καὶ ἀόρατα χέρια πού τοὺς βοηθᾶνε νὰ σηκώσουν τὴ μεγάλη θαρεὶὰ πέτρα... Αὐτὴν πού σκέπαζε τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Ὁ Ἄγνωστος πού ἄρπαξε τὴν Ἑλληνίδα ἀπὸ τὰ μαλλιά σάν παραπάτησε κ' ἐπεφτε στὸ θάρατρο...

Κι ὅμως! Κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἡρώες μας δὲν θρῖσκόταν ἐκεῖ...

Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε; Μήπως εἶναι στοιχειωμένη ἡ παρὰξενη αὐτὴ Σπηλιά;

Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴν κάνουμε χαμένους συλλογισμούς. Ἀς παρακολουθήσουμε τὰ γεγονότα πού θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσουν ὅλα!

... ..
Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι μας γίγαντες καὶ ἡ μελαψὴ γυναῖκα, κατεβαίνουν ἀργὰ στὸ σκοτάδι τ' ἀτέλειωτα χωματένια σκαλοπάτια τῆς φοβερῆς καταπακτῆς...

Ὅσο προχωροῦν στὸ ἀβυσσαλεὸ βάθος της, τόσο πιὸ δυνατὰ ἀκούγεται ἡ παράξε-

νὴ ὀχλαγωγία...

Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς, κάτω θαθειά, στὰ ἔγκατα τῆς γῆς θρῖσκεται μιὰ τεράστια Πολιτεία. Γεμάτη ζωὴ καὶ κίνησι !

Ὅμως ξαφνικά κᾶτι τρομερὸ γίνεται! Ἡ πανώρια Ταταμπού παραπατᾷ καθὼς κατεβαίνει... Καὶ ἡ ἀμοιρῆ, μὴ ἔχοντας πού νὰ κρατηθῇ, γέρνει γιὰ νὰ γκρεμιστῇ στὸ σκοτεινὸ θάρατρο !

Ἀλλοίμονο! Στὴν τραγικὴ αὐτὴ πτώσι τῆς σίγουρα θὰ παρασύρη καὶ τοὺς δυὸ γίγαντες πού προηγούνται στ' ἀπότομα χωματένια σκαλοπάτια!

Μὰ ὄχι! Ἡ ἀνεπανάρθωτη αὐτὴ συμφορὰ δὲν προφθαίνει νὰ γίνῃ!

Τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ ἀόρατα ἀπάλι χέρια ἀρπάζουν στὸν ἄερα τὴν ὑπέροχη Ἑλληνίδα. Τὴ συγκρατοῦν στὸ κενό! Μέχρι πού καταφέρνει νὰ ξαναστηριχθῇ στὰ χωματένια σκαλοπάτια.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἄγνωστος δὲν ἔχει σώσει ἀπὸ φρικτὸ θάνατο μονάχα τὴν Ταταμπού. Μὰ καὶ τοὺς δυὸ συντρόφους της.

— Ποιός, ἐπὶ τέλους, εἶσ' ἐσύ πού δυὸ φορὲς μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή; ρωτᾷ μὲ δέος ἡ πανώρια Ἑλληνίδα.

Μὰ καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει...

Ὅμως ταυτόχρονα, πρῶτα ἡ Ταταμπού καὶ μετὰ ὁ Ταρζάν κι ὁ Γκαούρ πού προηγούνται, νοιώθουν ἀπαλὰ ἀνθρώπινα δάκτυλα ν' ἀκου-

μπᾶνε στὶς μύτες τους. Καὶ μιὰ ἔντονη μυρωδιά κερνοῦ νά κτυπά, γιὰ λίγες στιγμές, στὰ ρουθούνια τους...

Μὰ πρὶν οἱ τρεῖς σύντροφοι προλάβουν νά συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ θαράθρου. Δυνατὴ ὅσο χίλιοι κεραυνοὶ μαζί!

— Ξένοιοιοιοι! Ξένοιοιοιοι!

Ταυτόχρονα ἡ σκοτεινὴ καταπακτὴ φωτίζεται ἐκτυφλωικά. Κ' ἔνα τεράστιο ὑπερφυσικὸ χέρι ἀνεβαίνει ἀργὰ πρὸς τὰ ἐπάνω!...

Τὸ μπράτσο του εἶναι χοντρὸ σὰν κορμὸς γιγάντιου δέντρου! Καὶ τὸ δέρμα του

σκεπασμένο ἀπὸ πλατειῆς σκληρὲς φολίδες!...

Καὶ νά: Ἡ τρομερὴ παλάμη τοῦ φολιδωτοῦ ἀνθρώπου χεριοῦ φθάνει τώρα κοντὰ στοὺς ἁμοιρους συντρόφους. Χουφτιάζει, μὲ μιὰς, καὶ τοὺς τρεῖς!...

Τέλος — ἀργὰ πάλι — τοὺς κατεβάζει στὸ ἀτέλειωτο κολασμένο θάραθρο!...

Ἡ Ταταμποῦ ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωση καὶ φρίκη:

— Βοήθεια, Γκαούρ!... Βοή-
θειασααα!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Προσεχῶς, καὶ παράλληλα μὲ μιὰ νέα μεγάλη ἐξόρμησι τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ», θὰ κυκλοφορήσουν τὰ καταπληκτικώτερα τεύχη ἀπὸ ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσῃ ποτὲ στὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Συναρπαστικὲς περιπέτειες ἑνὸς ἡρώϊκοῦ Ἑλληνόπουλου ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴ Λευθερίᾳ καὶ τὴ Δικαιοσύνη.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Θὰ μέινετε κατάπληκτοι μπροστὰ στὰ ὑπεράνθρωπα κατορθώματα τοῦ ὑπέροχου καὶ ἡρώϊκοῦ Ἑλληνόπουλου ποὺ θὰ διαβάσετε στὸ ἀριστογραφηματικὸ εἰκονογραφημένο τεύχος :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Θὰ τὸν γράφῃ ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ΕΠΙΣΗΜΑ : Ἀπὸ τὸ τεύχος 97 τοῦ ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ, περιμένετε μεγάλες ἐκπλήξεις.

ΑΜΕΤΡΗΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ

Θὰ δροῦν τὴν ἀπάντησί τους τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ ἡ 90ῇ καταπληκτικὴ περιπέτεια τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» μὲ τὸν τίτλο:

"ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ,"

καὶ ποὺ εἶναι γραμμένη ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

— Ποιὸς εἶναι ὁ μυστηριώδης ἀόρατος ἄνθρωπος ποὺ παρακολουθεῖ καὶ βοηθᾷ τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού;

— Σὲ ποιὸν ἀνῆκε τὸ τεράστιο φολιδωτὸ χέρι ποὺ ἄρπαξε, χουφτιάζοντας στὴν παλάμη του, τοὺς τρεῖς συντρόφους;

— Ποιὸς μυστηριώδης κόσμος νὰ δρίσκεται, ἄραγε, κάτω στὸ ἀδυσσαλέο δάθος τῆς φοβερῆς καταπακτῆς;

— Ποιὰ τρομακτικὴ περιπέτεια νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τοὺς δυστυχισμένους μας ἥρωες;

Κ.Λ.Π. Κ.Λ.Π.

ΟΛΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΜΕ ΑΓΩΝΙΑ

τὴν ἐρχομένη Πέμπτη ποὺ θὰ κυκλοφορήσουν οἱ

"ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ,"

Καὶ ποὺ τοὺς ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

"ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ,"

Τὸ νέο ὑπέροχο βιβλίον τοῦ συγγραφέα

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἀπαραίτητο στοὺς μαθητὰς καὶ τὶς μαθήτριες τῶν
Δημοτικῶν καὶ Γυμνασίων.

Ὑπεραπαραίτητο σὲ κάθε Σχολικὴ Βιβλιοθήκη.

250 σελίδες ἑγχρωμες με

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πατριωτικὰ Χριστιανικὰ — Διδακτικὰ — Σατυρικὰ
κ.λ.π. κ.λ.π.

Κατάλληλα γιὰ ἀπαγγελίαι σὲ σχολικὰς ἐορτές, ἐξε-
τάσεις καὶ μαθητικὰς ἐπιδείξεις.

Τιμὴ Δραχ. 50

Γράψατε καὶ ἐμβάσατε ἀξίαν τοῦ εἰς Ἐκδοτικὸν Οἶκον
«ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18.

ΘΑ ΣΑΣ ΑΠΟΣΤΑΛΗ ΑΜΕΙΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΕΛΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ

Κυκλοφοροῦν καὶς Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερνιζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
2η.—Αἱ ἐπισημασθεὶς ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΗΣΧΟΥΣ 89

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφοροῦν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ! 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694